

மலர்ந்த ஜீவியம்

ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஸ்ரீ அன்னை யோக மலர்

அக்டோபர் 2000 ஜீவியம் 6 மலர் 6

இம்மாத மலரில்.....

பொருளடக்கம்	பக்கம்
யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV	2
இம்மாதச் செய்தி	26
லைப் டுவைன்	27
அன்பர் கடிதம்	38
சிறு குறிப்புகள்	39
நஷ்டமும் தோல்வியும் நம்மவர்க்கில்லை	40
லைப் டுவைன் - கருத்து	48
சாவித்ரி	50
அஜெண்டா	52
பகவானுடைய இதர நூல்கள்	54
திருவருள் விலாசம்	56
பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்	61

* * *

கதை, கட்டுரைகளில் வரும் பெயர்கள் யாரையும் குறிப்பிடுவன அல்ல.
வருட சந்தா ரூ.60/-

யோக வாழ்க்கை விளக்கம் IV

கர்மயோகி

601. ஆதாயம், இலாபம், பொருள் நம் இலட்சியத்தை இன்று நிர்ணயிக்கின்றன. இது மாதிரி இலட்சியம் இவற்றை நிர்ணயிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டால், அன்னையை நம் வாழ்வில் ஏற்றுக்கொள்வதாகும். இதற்கு முதற்படியாக இலாபத்தைக்கொண்டு இலட்சியத்தை நிர்ணயிப்பதை விட்டுவிட வேண்டும்.

இலட்சியத்தை நிர்ணயிக்க இலாபம் அளவுகோலன்று.

நாமுள்ள நிலைக்கும், அன்னையுள்ள நிலைக்கும் 4 அல்லது 5 நிலைகள் இடையில் உள்ளன. ஐந்தாம் நிலையை எட்டுவது குறிக்கோள். நாம் மனத்திலிருந்து செயல்பட்டால் 4 நிலை உயர்ந்து அன்னையை அடையவேண்டும். உணர்விலிருந்து செயல்பட்டால் 5 நிலையுடைய வேண்டும். ஒவ்வொரு நிலையையும் உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். ஆதாயம், இலாபம் உணர்வைச் சேர்ந்தவை. பொருள் உடலைச் சார்ந்தது. இலட்சியம் மனதைச் சேர்ந்தது. ஆதாயத்தைவிட்டு இலட்சியத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் அன்னையை நோக்கி ஒரு படி முன்னேறியதாகும். அதுவே அன்னையை ஏற்றுக்கொள்வதாகும். இலட்சியம் உயர்ந்தது, இலாபம் தாழ்ந்தது. இலாபம் கண்ணுக்குத் தெரிவது. இலட்சியம் கண்ணுக்குத் தெரியாதது, இலட்சியத்தை மனிதன் இலாபத்திற்காகவும் ஏற்க மாட்டான். இலாபத்திற்காகவாவது ஏற்றால் போதும் என்பது சாதாரண மனிதன் நிலை. அன்னையை நோக்கி வர அது போதாது. புது டிரஸ் வாங்கித் தருவேன், முதல் மார்க்கு வாங்கு என்று சிறு குழந்தைக்குச் சொல்லலாம். அதையே பெரிய பையனிடம் சொல்லி, பெரிய படிப்பை முடிக்கச் சொல்ல முடியாது. படிப்பின் முக்கியத்துவம் அறியப்பட வேண்டும். இல்லை எனில் படிப்பு வாராது.

இலாபத்தைவிட்டு இலட்சியத்தை ஏற்பது உணர்விலிருந்து மனத்திற்கு வருவதாகும். அதுவே நம் யாத்திரையின் முதற்கட்டம். இலட்சியத்தை ஏற்க, இதனால் என்ன இலாபம் வரும் என்ற நோக்கம் உள்ளவரை நாம் ஏற்பது இலட்சியமில்லை, இலாபமே. நம் நோக்கம் மாறியபின்னரே இலட்சியம் நம் வாழ்வில் இடம் பெறும்.

அன்னை வழிபாடு உள்பட எந்த வழிபாட்டிற்கும் நம்பிக்கை அடிப்படை. நம்பிக்கை என்றால் அன்னையை நம்புவதாகும். எனக்குப் புரியும்போல் சொல்லிவிட்டால் போதும் நான் நம்புவேன் என்பதைப் பெரும்பாலான பக்தரிடையே காணலாம். புரிந்துவிட்டால் பக்தர் ஏற்றுக்கொள்வது அன்னையையா? தனக்குப் புரிவதையா? தனக்குப் புரிகிறது, என்றால் பக்தர் மனம் புரிந்து கொள்கிறது. அதை நம்பினால் பக்தர் தம் மனத்தை நம்புகிறார். அதற்கு தன்னம்பிக்கை என்று பெயர். தன்னம்பிக்கையுள்ளவன் திறமையோடு செயல்படுவான். அது அன்னைமீது நம்பிக்கையாகாது. புரிவதை நம்பினால் அதற்கு நம்பிக்கை எனப் பெயரன்று. புரியாததை நம்பினால் அதற்கு நம்பிக்கை என்று பெயர். நாம் டாக்டரை நம்புகிறோம். துணி வாங்கினால் கடையை நம்புகிறோம். ரூபாய் நோட்டு வாங்கினால் சர்க்காரை நம்புகிறோம். கடையில் வாங்கும் துணி சாயம் போகாது எனக் கடைக்காரன் சொல்கிறான். நமக்குத் தெரியாது. இனிமேல் போய் பார்க்க வேண்டும். தெரியாத விஷயத்தை ஒருவர் சொல்லக்கேட்டு நம்புவது நம்பிக்கை. தெரியாத விஷயம், தெரிந்துவிட்டால் இனி நம்புவது அவரையன்று, நம்மை நம்புகிறோம். இலட்சியம் எவ்வளவு இலாபம் தரும் எனக் கணக்குப்போட்டு இலட்சியத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், நாம் இலாபத்தையே ஏற்கிறோம். இலட்சியத்தையன்று. எனவே இலாபத்தைக்கொண்டு இலட்சியத்தை நிர்ணயிக்கும் மனப்பான்மை போகவேண்டும்.

இலாபத்தை மனம் நாடுவது ஒரு நிலை. இலட்சியத்தை நாடும்பொழுது இலாபத்தால் இலட்சியத்தை நிர்ணயிப்பது வேறு. முந்தையது சரியில்லை. அடுத்தது தவறு. மனச்சாட்சிப்படி இறைவனை வழிபடும் இயக்கம் (Quakers) ஐரோப்பாவில் சென்ற நூற்றாண்டில்

எழுந்தது. அவர்கள் வியாபாரத்தில் வந்தால் இலாபம் பெறச் சம்மதிக்கவில்லை. தமக்குச் சம்பளமாகத் தேவைப்பட்ட அளவே இலாபம் பெற வேண்டும் என்று கருதினர். இவர்கள் இன்றும் இங்குமங்குமாகத் தொழிலிலிருக்கின்றனர். ஆனால் இலாபத்தைத் தேடாத மனப்பான்மை இவர்கள் தொழிலை நசித்துவிட்டது. இலாபமில்லாமல் தொழில் செய்யமுடியாது. இலாபத்தை நாடுவது என்றால் அதையே மனம் குறியாக நாடுவது என்றாகும். அது சரியில்லை. நடைமுறையில் இலட்சியமாகக் காரியங்களைச் செய்யும்பொழுது - பள்ளி, மருத்துவ மனை போன்றவற்றை நடத்தும்போது - எவ்வளவு இலாபம் வரும் என்று பார்த்து அதைக்கொண்டு இலட்சியத்தை நிர்ணயிக்கும் எண்ணம் தவறு. Life Divineஇல் இதை Matter over mind பொருள் மனத்தை நிர்ணயிப்பது என்கிறார். மனம் பொருளை நிர்ணயிப்பதைச் சரி என்கிறார். Life Divineஇல் கருவாக உள்ள 20, 30 கருத்துகளில் இதுவும் ஒன்று*.

உலகம் முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. எங்குமே பின்னே போவதில்லை. நாட்டில் லஞ்சம், ஊழல், தரக்குறைவு ஏற்பட்டதைக் கண்டு நல்லவர் மனம் நடுங்குகிறார்கள். தூய்மை, தரம் மூலமாக முன்னேற முடியாத பிற்பட்ட சமூகங்கள் ஊழல், தரக்குறைவு மூலமாக முன்னேறுகிறார்கள். இவை மலிந்த நாடுகள் - சமுதாயங்களைப்-பார்த்தால் அடுத்த 30 ஆண்டுகளில் ஊழலைவிட்டுத் தூய்மையை ஏற்றுக் கொண்டதைப் பார்க்கலாம். கடத்தல், லஞ்சம், மோசடி, பித்தலாட்டம் செய்த குடும்பங்களின் வாரிசுகளைப் பார்த்தால், நேர்மை, நிர்ணயம், நாணயத்தை மூன்றாம் தலைமுறை, நாலாம் தலைமுறைகளில் ஏற்றிருப்பார்கள். இவை தவறு என்பதை உணர இரண்டு மூன்று தலைமுறைகள் ஆகின்றன.

ஆதாயத்தை இன்று கருதினால், அதைக்கொண்டு இலட்சியத்தை நிர்ணயித்தால், நமக்கு முன்னேற்றம் வரும் முன் ஆதாயம் பலன் தாராது என்று உணரவேண்டும். அதற்கு ஓரிரு தலைமுறைகளாகும். இதை அறிவால் ஏற்றால் பலன் உடனடியாகக் கிடைக்கும். அனுபவத்தால் ஏற்க நெடுநாளாகும்.

*Life Divine P.306.

இந்தியாவிலும், உலகத்திலும் பெரிய கம்பனிகளாக இருப்பவர்களும், பெருஞ் செல்வர்களாக இருப்பவர்களும், இலட்சியத்தை ஏதோ ஒரு வகையில் சிறப்பாக ஏற்றுக் கொண்டவர்களே. ஆதாயத்தை மட்டும் தேடியவர்கள் அந்த தலைமுறையுடன் அழிந்துவிடுகிறார்கள்.

* * *

602. ஆன்மா ஜடப்பொருளை நிர்ணயிப்பது முடிவு. அதற்கு முன் ஆன்மா மனத்தின் எண்ணத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஆன்மா வாழ்வின் செயலை நிர்ணயிக்கும் இலட்சியத்தையடைய, ஆன்மா எண்ணத்தை நிர்ணயிப்பதும், செயல் ஆன்மாவைக் கட்டுப்படுத்தாததும், முதற்படிகளாகும்.

ஆன்மா ஜடத்தை ஆளுமுன் மனத்தையும் உணர்வையும் ஆளவேண்டும்.

நம் வாழ்வை இன்று நிர்ணயிப்பது தேவை. பசிக்குத் தேவையான உணவு, உறக்கத்திற்குத் தேவையான வீடு போன்றவை நம் வாழ்வை நிர்ணயிக்கின்றன. ஜடம் (உணவு, வீடு) வாழ்வை நிர்ணயிக்கின்றது. வாழ்வுக்கு அடுத்தாற்போன்ற மனம் வாழ்வால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. எனவே ஆன்மாவை மனம் நிர்ணயித்தால் ஜடம் ஆன்மாவை நிர்ணயிப்பதாகும். முஸ்லீம் மதத்தை தழுவவில்லை என்றால் உயிர்போகும் எனில் உயிர், ஆன்மாவை நிர்ணயிக்கிறது. கிருத்துவமதத்தில் சேர்ந்தால் படிப்புக்கு ஸ்காலர்ஷிப் வரும் எனில் படிப்புக்குரிய செளகரியம் ஆன்மாவை நிர்ணயிக்கிறது. சிவன் கோயில் நிலத்தைக் குத்தகைக்கு எடுக்க சிவபக்தனாக இருக்க வேண்டும் என்று சிவன் மீது பக்தி வந்தால், நிலம் பக்தியை நிர்ணயிப்பதாகும். பூரணயோகத்தை விளக்கும் Life Divine இன் கடைசி அத்தியாயம் Divine Life. அந்த அத்தியாயத்தின் மையக் கருத்து,

ஆன்மா ஜடத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

ஆன்மா ஜடத்தை நிர்ணயிப்பது என்றால் என்ன? விவேகநந்தர் பசியோடு ரயில்வே ஸ்டேஷனில் தூங்கியபொழுது கிருஷ்ணன், பல காரக்கடை வியாபாரி பகலில் தூங்கும்பொழுது அவன் கனவில் வந்து, என் பக்தன் பசியோடிருக்கிறான், அவனுக்கு பக்ஷணம் எடுத்துக் கொண்டு ஓடு என்றார். அவனும் ஓடி வந்தான். விவேகானந்தருடைய ஆன்மா செயல்பட்டு உணவை அவரிடம் கொண்டு வந்தது. அதுவே வாழ்க்கை நியதியானால் மனித வாழ்வு, தெய்வீக வாழ்வாகும்.

விஷம் சாப்பிட்டால் உடல் இறந்துபோகும் என்ற சட்டம் மீரா விஷயத்தில் பலிக்கவில்லை. மீராவின் பக்திக்குள்ள சக்தி விஷத்தின் சக்தியைவிட அதிகமாகி பக்தி, உடலைக் காப்பாற்றியது. உணர்வு, உடலின் வாழ்வை - விஷத்தை மீறி - நிர்ணயிக்கிறது. மந்திரவாதி உச்சரிக்கும் மந்திரம் பாம்பின் விஷத்தால் இறந்து கொண்டிருப்பவனைத் தடுக்கிறது. மனத்தின் மந்திரசக்தி உடலின் வாழ்வை - பாம்பின் விஷத்தை மீறி - நிர்ணயிப்பதுபோல் ஆன்மா உடலை (ஜடத்தை) நிர்ணயிக்க வேண்டும். தியானத்தில் ஆன்மாவில் எழும் காட்சிகள் நிஜ வாழ்வில் நடந்தால் ஆன்மா செயல்படுவதாக அர்த்தம். பிரார்த்தனை பலிப்பதே ஆன்மா ஜடத்தை ஆள்வதாகும். ஆன்மா ஜடத்தை நிர்ணயிப்பதன்முன், உணர்வை நிர்ணயிக்க வேண்டும், அதற்குமுன் எண்ணத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும். எண்ணம் கட்டுப்படுவது, ஆன்மா எண்ணத்தை நிர்ணயிப்பதாகும்.

இன்று ஜடம் உணர்வையும், எண்ணத்தையும், ஆன்மாவையும் நிர்ணயிப்பது நிற்க வேண்டும். உதவி செய்பவன் நண்பன் என்பது ஜடம் உணர்வை நிர்ணயிப்பது. நட்பு முதல், உதவி இரண்டாம்பட்சம் எனில் ஜடம் (செயல்) உணர்வைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை என்று பொருள். மந்திரி, துணை வேந்தர் சொல்கிறார் என ஒரு கருத்தை ஏற்றால் பதவி, அறிவை நிர்ணயிப்பதாகும்.

தலையிருக்க, வால் ஆடக்கூடாது. தலைவர் சொற்படி மக்கள் நடக்கவேண்டும். அதுவே முறை. அதற்குமுன் தலைவர் சொல்வதைத் தொண்டர்கள் ஏற்கவேண்டும். அடுத்தாற்போல் உள்ளூர்த் தலைவரும்,

மாநிலத் தலைவரும் நாட்டுத் தலைவருக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும். மாநிலத் தலைவர் அகில இந்தியத் தலைவருக்குக் கட்டுப்பாவிட்டால், எப்படி தலைவர் மக்களைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்?

ஜடம் என்பது உடல். ஆன்மா, மனம், உணர்வு, உடல் (ஜடம்) என்பவை படிப்படியான நிலை. மனிதன் இன்று ஆன்மாவையும் அறியவில்லை, சொல்லப்போனால் மனத்தையும் அறியவில்லை. உணர்ச்சியையே அவன் அறிவான். உடல் உணர்ச்சிக்குக் கட்டுப்படுவது முறை. அவனுள்ள நிலையில் உணர்ச்சி, உடலுக்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளது. எதை உடல் தேடுகிறதோ - பசி, தாகம், சௌகரியம், சந்தோஷம் - அதை உணர்ச்சி போற்றுகிறது. இது தலைகீழான நிலை. இந்த நிலையிலுள்ளவன் கூலியாகப் பிறந்து, கூலியாக இறப்பான். உணர்ச்சிக்கு - சொரணை - மனிதனுடைய உடல் கட்டுப்பட்டால், அவனுக்கு மானம், மரியாதையிருக்கும். கூலியாக இல்லாமல் மேஸ்திரியாவான். இந்த மாற்றம் ஏற்படாதவரை மனிதன் ஜடமாகவே இருப்பான். அடுத்தாற்போல் ஆட்சி பீடத்தில் உணர்வுக்குப் பதிலாக மனத்தையும், முடிவாக ஆன்மாவையும் வைக்க வேண்டும். இன்று ஆன்மா மனத்தை நிர்ணயிக்கும் நிலையிலும் இல்லை. ஸ்ரீ அரவிந்தர் நூலைப் படித்தவர் “உன் செயல் உன்னுடையது” என்ற கருத்தை மனதால் பூரணமாக அறிந்து கொண்டபின், அவர் போகுமிடமெல்லாம் நஷ்டம், கஷ்டம், மரணம் ஏற்படுவதைக் கண்டால், அவர் மனம் என்ன சொல்ல வேண்டும்? “ஆன்மவிளக்கம் பெற்றேன். என் செயல் மரணத்தைத் தாங்கிச் செல்கிறது. இது சரியில்லை. மனமும், செயலும், ஆன்மாவுக்கு உட்பட வேண்டும்” என்று அவர் மனம் ஏற்றுக்கொண்டால், மரணத்தைத் தாங்கிச் செல்லும் இராசி அவரை விட்டுப் போகும். ஆன்மா மனத்தையும், செயலையும் நிர்ணயிக்கும். மரணராசியை, நல்ல இராசியாக மாற்றும்.

மாறாக, இதைக் கண்டவுடன், என் இராசி யாருக்கும் தெரியாது. இதெல்லாம் வேண்டாம். வெளியில் சொல்லக்கூடாது என்று முடிவு செய்தால், மனத்தின் முடிவுக்கு ஆன்மாவை உட்படுத்தி விடுகிறார். Sincerity என்று அன்னை சொல்வதின் அம்சங்களில் இது

ஒன்றாகும். அன்னையை அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்ளத் தேவையான அம்சங்களில் இது முக்கியமான ஒன்றாகும்.

இதை ஏற்றுக்கொண்டால் அன்றாட வாழ்வில் பல்வேறு ரூபங்களில் இப்பழக்கம் வரும். தலைகீழான பழக்கத்தை நேராக மாற்றவேண்டும்.

* * *

603. இந்தத் தத்துவம் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டுமானால், மனைவி கணவனை அதிகாரம் செய்யக்கூடாது.

மேலதிகாரியைத் தன் கைக்குள் வைக்க நினைக்கக் கூடாது.

உரிமையில்லாததை மனம் விழையக்கூடாது.

அடுத்தவர் கண்ணோட்டத்தில் பிரச்சினையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தந்திரயுக்திகளைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

பிரச்சினையைப் பிறர் நோக்கில் காணவேண்டும். தந்திரம் தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

மேற்சொன்னவை உடனே பலன் தரும். யோசனை செய்தால் அது பலனில்லை என்று தெரியும். பலனில்லாததைப் பலனாகக் கருதும் மனம் உடையவர்க்கு அது பலனாகும். இந்தப் ‘பலனை’ அனுபவிப்பவர்களுக்கு அவர்களுக்குரிய பலனோ, உயர்ந்த பலனோ, உலகத்தார் கருதும் எந்தப் பலனோ நிச்சயமாக வாராது.

பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்து மாப்பிள்ளையை வீட்டோடு வைத்துக்கொண்டால் குடும்பம் விருத்திக்கு வாராது. பெண்ணுக்கும் கஷ்டம். தகப்பனாருக்கும் கஷ்டம் என்பது பரம்பரை விவேகம். இதை மீறிச் செய்பவர்கள் அநேகர். ஒரு சிறு தொழிலதிபர் இதைச் செய்தார்.

இவர் மருமகனுக்கு ‘மாப்பிள்ளை’ என்று பெயராயிற்று. அவர் பெயர் எவருக்கும் தெரியாது. அவர் எந்த வியாபாரத்தில் உட்கார்ந்தாலும் அது திவாலாயிற்று. தொழிலதிபர் மகன் தறுதலையானான். 15 வருஷத்திற்குப் பின் தகப்பனார் நிலை எக்கச்சக்கமாயிற்று. மாப்பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு வெளியே போ என்று விரட்ட வேண்டிய தாயிற்று. ஆனால் கணவனை அதிகாரம் செய்யும் மனைவியும், தந்திரயுக்திகளைப் பயன்படுத்துபவரும் இப்படிக் கெட்டுப்போவதை நாம் பார்ப்பதில்லையே என நினைக்கலாம். இவர்கள் தங்கனையொத்தவர்கள், தங்களைப்போன்ற பழக்கமில்லாதவரைப் பார்த்தால், அவர்களுக்கு வந்த செல்வாக்கு, வசதி இவர்களுக்கு வந்திருக்காது. அடுத்த கட்டப் பயனை இழந்திருப்பார்கள்.

பாங்கில் ஏஜெண்டாகப் போனவர் மனைவி பெருநகரங்களிலிருந்தாலும், பெரிய படிப்பு படித்திருந்தாலும், கிராமத்துப் பெண்கள் போல அடக்கவுணர்வு அதிகமானவராகக் காணப்பட்டார். இவருக்குத் தொடர்ந்து வந்த பிரமோஷனைக்கண்டு அனைவரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். இந்தச் சிறுவயதில் இவ்வளவு பெரிய உத்தியோகமா என்று நினைத்தனர். அவர்களெல்லோரும் மேலும் ஆச்சரியப்படும்படி அவர் சேர்மனானார். கணவனை அதிகாரம் செய்தவர்கள் இதுபோன்ற பலன்களை இழந்ததை அறியார். அடக்கமான மனைவியுடைய ஏஜெண்ட்கள் சேர்மனாகிவிடுவார் என்பதில்லை. கணவனுக்கு மனைவி அடங்கினால் குடும்பம் முன்னேறும் என்பது உண்மை.

மேலதிகாரியைக் கைக்குள் வைக்க நினைப்பவர்கள் முக்கால் வாசிப்பேர் வீட்டில் தம்பிக்கும், மனைவிக்கும் அடங்கியிருப்பார்கள்.

அடுத்தவர் கண்ணோட்டத்தில் பிரச்சினையை அணுகுபவர் அவர் உள்ள நிலையிலிருந்து அவரைப் போன்றவர்கள் இதுவரை எவ்வளவு உயர்ந்துள்ளார்களோ, அந்த அளவுக்கு உயர்வார்கள். தந்திரயுக்திகளைப் பயன்படுத்துபவர் முதலில் ஜெயிப்பதுபோல் தெரிந்தாலும் சில ஆண்டுகட்குப் பின் “எனக்கு எதுவும் கூடிவரவில்லை”, “எதுவும் தலைகீழ்ப் பலனைத் தருகிறது”, “மனைவி காளியாட்டம் ஆடுகிறாள்”, “எனக்குப் பிறந்ததுபோல் பிள்ளைகள் எதிரிக்கும்

பிறக்கக்கூடாது” என்றெல்லாம் சொல்லும் அளவுக்கு வாழ்க்கையைக் காண்பார்கள். Life Divineஇல் உள்ள தத்துவம் ஏராளம்.

மனம், (ஐடத்தை) பொருளை நிர்ணயிக்கிறது, பொருள் மனத்தை நிர்ணயிக்கவில்லை என்பதை நூலின் மையக் கருத்தாக எழுதியிருக்கிறார்.

தத்துவம் அதானால், நம் வீட்டில், தொழிலில், அந்தத் தத்துவம் எப்படிச் செயல்படுகிறது என்பதை சிறு விளக்கமாக இந்த மேற்சொன்ன மூன்று கருத்துகளில் விளக்க முற்பட்டேன்.

விலங்கு தன் உணவைத் தேட வேண்டும். தேட மறுத்தால் பட்டினி கிடந்து இறந்துவிடும். மனிதனுக்குக் குடும்பம் உண்டு. குடும்பத்தில் அனைவரும் வேலை செய்ய வேண்டும் என்பது பொதுவானாலும் வேலை செய்யாதவனுக்கும் சாப்பாட்டுண்டு. அவனைச் சாகவிடமாட்டார்கள். மனிதன் முன்னேறி குடும்பத்தை ஏற்படுத்தினால், அதில் சோம்பேறி வேலை செய்யாமல் சாப்பிட முடியும். மனிதவாழ்வில் ஏற்படும் ஒவ்வோர் உயர்வும், தாழ்ந்தவனுக்கும் ஒரு தவறான சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்கிறது. இதை உயர்ந்தவன் ஏற்பதில்லை. விலங்கு சேமிப்பதில்லை. மனிதன் சேமிப்பான். சேமித்தால் ஒருவன் திருடும் வாய்ப்புண்டு. நிர்வாகம் வாழ்க்கையை முன்னேற்றும். நிர்வாகத்தில் மேல் அதிகாரி, கீழ் அதிகாரி என்பதுண்டு. கெட்டிக்காரன் மேல் அதிகாரியைக் கைக்குள் போடுவான். தாவரங்களுக்குள் திருமணமில்லை. திருமணத்தில் கணவனுக்கு அதிகாரம் உண்டு. உரிமையுண்டு. மனைவி கணவனை அடக்குவதுண்டு. வசதியை ஏற்படுத்தினால், உரிமை எழும். உரிமையில்லாதவன் பிறர் உரிமையை அடைய முயல்வதுண்டு. இவற்றைச் சாதிக்க தந்திரம், யுக்திகள் பயன்படும்.

மனித வாழ்வு மலை போன்றது. அதில் இலட்சியம் சிகரமானது. சிகரம் சிறு பகுதி. ஒரு சிறு சிகரத்தை ஏற்படுத்த பீடத்திலிருந்து பெரிய மலை எழுகிறது. அது காட்டாலும், விலங்காலும் நிறையப் பெற்றுள்ளது. பூமிக்குக் கீழ் மலை நெடுக வளர்ந்து போகிறது. நாம்

இலட்சியத்தை மட்டும் நினைத்தால், அது சிகரத்திற்கொப்பாகும். மனித வாழ்வு சக்தி நிறைந்தது. வாழ்வு ஒன்றிருப்பது நம் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. காற்று தெரிவதில்லை. ஆனால் இருப்பதை உணர்வால் அறிகிறோம். காற்றில் ஆகர்ஷணமும், மின்சாரமும், காந்தசக்தியும், ஆக்ஸிஜனும் இருப்பதாக விஞ்ஞானி சொல்வதை நாம் காண்பதில்லை. ஆனால் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். வாழ்வு என்றொன்று இருப்பதாக நாம் நினைப்பதில்லை. நினைத்தால் அது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை. அறிவுக்கும் புலப்படுவதில்லை. கர்மம் அதன் மூலம் செயல்படுகிறது. அதை நம்புகிறோம். தாவரங்களுக்கும், விலங்குக்கும், நமக்கும் உயிரிருப்பதைப்போல் வாழ்வுக்கு உயிருண்டு. அது பல சட்டங்கள் மூலம் செயல்படுகிறது. அதற்கு உயிரளிப்பது பொய். அதன் குணங்கள் பொறாமை, தந்திரம், சந்தேகம் போன்ற தாழ்ந்த குணங்கள். வாழ்வில் நல்லது மிகக் குறைவாகவும், கெட்டது அதிகமாகவும் உண்டு. பொறாமை போன்ற வாழ்வின் குணங்களை நாம் பின்பற்றினால் நாம் வாழ்வுக்குக் கட்டுப்படுவோம். எதிரான உயர்ந்த குணங்களைப் பின்பற்றினால் வாழ்வு நமக்குத் துணை செய்யாது. எதிர்க்கும். எதிர்ப்பை மீறி வென்றால் வாழ்வு நமக்குக் கட்டுப்படும். அது மனிதனுக்குப் பெரிய வெற்றி. அவ்வெற்றியைப் பெற மேற்சொன்னவற்றைக் கடைப்பிடிக்கக் கூடாது. ஆன்மா ஐடத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஐடம் ஆன்மாவை நிர்ணயிக்கக்கூடாது. ஆன்மா ஐடத்தை நிர்ணயிக்க மனைவி கணவன் பாசத்தைப் பயன்படுத்தி அவனை அதிகாரம் செய்யக்கூடாது என நினைக்க வேண்டும். தன் பேச்சை கணவன் கேட்பான் என்ற நிலையில் அவனை அதிகாரம் செய்யாமலிருக்க மனைவிக்குச் சுயக்கட்டுப்பாடு வேண்டும். இலட்சியம் வேண்டும். மனைவி கணவனுக்குக் கட்டுப்படுவது சரி. கணவன் மனைவிக்குக் கட்டுப்படுவது தவறு என்பது இலட்சியம். எனவே இலட்சிய மனப்பான்மை வேண்டும். இலட்சிய மனப்பான்மை வாழ்வின் அடிப்படையைத் தலை கீழாக மாற்றும். ஐடம் ஆட்சி செய்யும் அடிப்படையை, ஆன்மா ஆட்சி செய்யும் அடிப்படையாக மாற்றும். இதை நிர்ப்பந்தத்தால் செய்தால்

ஆன்மாவின் ஆட்சி எழுது. தானே வலிய வந்து செய்ய வேண்டும். தானே செய்யும் பொழுது, ஆன்மா விழிப்புறுகிறது. வெளி வருகிறது. அதன் ஆட்சி எழுகிறது.

* * *

604. பிறர் வாழ்வு மலர, தன்னை விட்டுக்கொடுப்பது அர்ப்பணம். தன் அதிகாரமும், செல்வாக்கும் அதிகப்படுவதை மனிதன் முன்னேற்றம் என இன்று கருதுகிறான். இறைவன் மனித வாழ்வில் மலர்ந்து வெளிப்படுதல் அவசியம் என மனிதன் உணர வேண்டுமானால், தன்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயங்களை ரசிக்கும் பழக்கத்தை அவன் விட்டுவிட வேண்டும் என அவன் அறியவேண்டும்.

பிறர் வாழ்வு மலர, தன்னை விட்டுக்கொடுப்பது அர்ப்பணம்.

நம் அபிப்பிராயங்களை ஒருவர் விரும்பிக் கேட்டால், நாம் பிரியமாகப் பேசுகிறோம். வாழ்வில் நாம் அதுபோல் சந்தோஷப்பட பிறர் அனுமதிப்பதில்லை. நினைத்துப்பார்த்தால் இதுவரை அதுபோன்ற சந்தர்ப்பங்கள் சிலவே இருந்திருக்கும். அவை இனிமையாக நினைவிருக்கும். சிலர் வாழ்வில் அதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் இருந்திருக்கா. நம் அபிப்பிராயங்களைப் பிறர் ஏற்பதை, கேட்பதை நாம் பெரிதும் விரும்புகிறோம். அதற்கு வாழ்வில் வழியில்லை. மிகக் குறைவு. எனவே நம் அபிப்பிராயங்களை நாமே ரசிக்கிறோம். சிந்திக்கின்றோம். அதனால் பிறர் அபிப்பிராயங்களை நாம் கேட்கப் பிரியப்படுவதில்லை. தன்னை மரியாதையாக நடத்தியவை நினைவிருக்கும். வருஷம் பத்தானாலும், தன்னிடம் பிறர் இனிமையாகப் பேசியது நினைவிருக்கும். அதுவே நாம் மலர்ந்த நேரங்கள். மலர்ந்த நேரங்கள் மனதிலிருக்கும். பிறர் மலர வேண்டுமானால், அவரிடம் நாம் பிரியமாகப் பேச வேண்டும், அவரை

மரியாதையாக நடத்த வேண்டும், அவர் அபிப்பிராயங்களை நாம் கவனமாகக் கேட்டு, ரசிக்கவேண்டும். அவர் அபிப்பிராயங்களை நாம் ரசிக்க வேண்டுமானால், நம் அபிப்பிராயங்களை ரசிப்பதை நிறுத்த வேண்டும். நாம் என்பது அகந்தை, பிறர் என்பது இறைவனின் ரூபம். இறைவன் நம் வாழ்வில் மலர, பிறருடன் நம் தொடர்பில் பிறர் மலர வேண்டும். அதுவே ஆரம்பிக்கும் இடம். பிறர் சொல்வதைக் கேட்க ஆரம்பித்தால், அர்த்தமற்றவை ஆயிரம் காதில் விழும். பையித்தியம் பிடிப்பது போலாகும். அர்த்தமுள்ளவை நூற்றில் ஒன்றையிருக்கும். அதுவும் நமக்குப் பிடித்ததாகாது. பிறர் அபிப்பிராயங்களை ரசிப்பது, நம் அபிப்பிராயங்களை விலக்குவதாகும். நம் அபிப்பிராயங்களைக் கேட்பவர் எவரும் இல்லை. நாம் ஒருவரே அதை மதிக்கிறோம். நாமும் அதை விலக்கினால், வாழ்வு கசக்கும், விரக்தியாக இருக்கும். எல்லோர் மீதும் எரிச்சல் வரும்.

தலைவர், செல்வர், பிரபலமானவர், எழுத்தாளர், கவர்ச்சியானவர் அபிப்பிராயங்களை உலகம் கேட்கும், மதிக்கும். இவர்கள் சமூகத்தில் 1% இருக்கமாட்டார்கள். தமிழ்நாட்டில் 1% எனில் 4 லட்சம் பேர். இது போன்றவர் தமிழ்நாட்டில் ஆயிரம் பேரிருப்பதும் கஷ்டம். மற்றவர்களுடைய நிலை பரிதாபத்திற்குரியது. நம் சொந்த வீட்டிலேயே நம் அபிப்பிராயத்தை மற்றவர் கேட்க வேண்டுமானால் நமக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டும். அல்லது பிறருக்கு அதனால் ஆதாயமிருக்க வேண்டும். அதிகாரத்தாலோ, ஆதாயத்திற்காகவோ பிறர் நம் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டால் மனம் மலராது. அபிப்பிராயத்தை அபிப்பிராயமாகக் கேட்டால் நன்றாக இருக்கும். நாம் வாழ்வில் அதுபோன்ற நிகழ்ச்சியை நினைத்துப் பார்த்தால் இருக்காது, இருந்தால் வாழ்வில் ஒன்றிரண்டு இருக்கும். ஒரு முக்கியமான நேரத்தில் அற்புதமான கருத்து மனதிலெழுந்தால் யாரிடமாவது சொல்லமுயன்றால் எவரும் சொல்ல அனுமதிக்க மாட்டார்கள். நாம் வலியுறுத்தினால், “யாருக்கு வேண்டும் உன் அபிப்பிராயம்” என்பார்கள். “ஏற்றுக்கொள்வது அப்புறம். ஒரு மனிதன், ஒரே ஒரு மனிதன் சொல்ல விடமாட்டேன் என்கிறான். யாரிடம் நாம் சொல்வது” என்று தோன்றும். ஒருவர் அதைக் கேட்க முன்வந்தால் நாம் புது

மனிதராகி விடுகிறோம். இதை எவரும் நமக்குச் செய்ய மாட்டார்கள், எவரும் அடுத்தவருக்குச் செய்யமாட்டார்கள் என்பது வாழ்வின் உண்மை. ஐடம் ஆன்மாவை ஆள்வதால் வாழ்வு இப்படியிருக்கிறது. ஆன்மா ஐடத்தை ஆள இது மாறவேண்டும். மாற வேண்டுமானால் இதை நாம் ஆரம்பிக்கவேண்டும். “நம் அபிப்பிராயத்தை விலக்கி, பிறர் அபிப்பிராயத்தைப் போற்றிக்கேட்டு ரசித்தால் அவர் மலருவார், இறைவன் நம்மில் மலருவார்”.

* * *

605. எந்தக் கட்டத்தில் மேற்சொன்னது இன்பமாக இருக்கிறதோ, அக்கட்டத்தில் மனிதனுடைய செயல் அர்ப்பணமாகிறது. அதுவரை மனிதன் அதைத் தியாகம் என நினைக்கிறான்.

விட்டுக் கொடுக்கும் அர்ப்பணம் இன்பம், தியாகமில்லை.

ஆபீஸ் வேலையானாலும், பள்ளிப் படிப்பானாலும், வீட்டு வேலையானாலும், நாம் அதைக் கடனே எனச் செய்கிறோம். விரும்பிச் செய்வதில்லை. நாம் விரும்பிச் செய்வது பொழுதுபோக்கு, நம் மரியாதை உயரும் காரியங்கள் ஆதாயமானவை. பள்ளியில் முதல் ராங்க் வாங்குபவன், ஆபீசில் சீக்கிரம் பிரமோஷன் பெறுபவர், குடும்பத்தை விரைவாக முன்னேற்றுவவர்களைப் பார்த்தால், படிப்பையும், பைலையும், வீட்டு வேலைகளையும் விரும்பிச் செய்பவர்களாக இருப்பார்கள். அத்துடன் படிப்பு அவருக்கு இன்பம் தரும். எல்லோரும் T.V. பார்க்கும்பொழுது அப்படிப்பட்டவர் ஆபீஸ் டைல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். ரசமான கதையை நாலுபேர் ருசியாகக் கேட்பதில் பங்கு கொள்ளாமல், அவர்களுக்குரிய சமையலைச் செய்வதில் இன்பம் காண்பவர் ஒருவர். அனைவருக்கும் சலிப்பான காரியங்களில் இன்பம் தேடுவது சிறந்தவனின் போக்கு. அதைத் தியாகமாகக் கருதும்வரை இன்பமில்லை. இன்பமாகக் கருதினால் தியாகமில்லை. விரதமாக நல்லதை மேற்கொள்ளுதல் பவன் தரும். ஆனால் அதனால் ஜீவன் மலராதது. ஜீவன் மலர வேண்டுமானால், அதை ஜீவன்

தானே விரும்பி, ஆர்வமாக ஏற்க வேண்டும். செயல் அர்ப்பணமாக வேண்டும்.

பிறரிடம் ஓர் உதவியை, பொருளைக் கேட்டு வாங்குபவர் பலருண்டு. அதைக் கேட்காதவருண்டு. கேட்க முடியாதவருண்டு. கேட்கவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டால் கூச்சப்படுவதுண்டு, அசிங்கப்படுபவருண்டு. பிறருக்கு ஓர் உதவி தேவை எனில் கொடுப்பதுண்டு, அவர் கேட்டுக் கொடுப்பது, கேட்காமல் கொடுப்பது, கேட்க நினைக்குமுன் கொடுப்பது, கேட்கவேண்டுமென அறியுமுன் கொடுப்பது எனப் பல நிலைகளுண்டு. பிறர் கேட்க அறியுமுன் கொடுப்பதால் அவர் மலர்கிறார். அவர் மலர்வதால் தான் மலர்பவன் அதில் இன்பம் காண்பான். அந்த இன்பத்திற்காக மனிதன் செயல்படுவான். அதுவே அவன் கொள்கையானால் அவன் மலர்ந்த நிலையிலிருப்பான். அவன் வாழ்வு சந்தோஷமாக இருக்கும். அவன் விட்டுக் கொடுப்பது தியாகமாகாது. தியாகம் என நினைக்கவும் தோன்றாது.

இது உலகத்திற்குப் புதிதன்று. அரிது. பிறருக்கு நாம் உபதேசமாகச் செய்வதன்று. நாமே பின்பற்றுவது. நம் வளர்ச்சி, மலர்ச்சியாகப் பின்பற்றுவதாகும். பள்ளியிலிருந்து வரும் குழந்தைக்கு இருக்கும் ஒரே இனிப்பைத் தாம் சாப்பிடாமல், கொடுப்பதைத் தாயார் தியாகம் என நினைப்பதில்லை. குழந்தை தாயார் தியாகம் செய்வதாக அறிவதில்லை. அதைச் சாப்பிடுவது குழந்தைக்கு இன்பம். குழந்தையின் இன்பத்தில் தாயார் காண்பதென்பம்.

நான்கு நண்பர்கள். ஒருவன் சுயநலமி. அடுத்தவன் மடசாம்பிராணி. ஒருவன் அதிகப்பிரசங்கி. பிறரை மட்டம் தட்டி பேசுபவன். பிறர் இனிக்கப் பழகும் குடும்பத்தில் பிறந்தவன் ஒருவன். ஊரிலிருந்து அதிகப்பிரசங்கி வெளியூர் ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படித்தான். லீவுக்கு வந்திருந்தான். மடசாம்பிராணியும் மற்றவனும் பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். வந்தவுடன் தன் கல்லூரி வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தான். கேட்பவனும் வேறோர் ஊரில் ஹாஸ்டலில் வாழ்பவன், அவனுக்கும் சொல்ல விஷயமிருக்கும் என்று அதிகப்பிரசங்கிக்குத் தோன்றவில்லை. மாலை 3 மணியிலிருந்து

5½ வரை வாய் ஓயாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அதிகப்பிரசங்கி சென்னையில் கல்லூரியில் படிப்பவன். 5½ மணிக்கு வந்தான். இரண்டு நிமிஷத்திற்கு மேல் அவனால் தாங்க முடியவில்லை, “டேய், என்னடா நினைத்திருக்கிறே. நீ பாட்டுக்கு பேசுறே. நானும் ஹாஸ்டலிலிருந்து வாரேன். இவனும் ஹாஸ்டலில்தான் படிக்கிறான். போதும் உன் கதையை நிறுத்து. இவன் மடையன். அடுத்தவன் வாயில்லாப்பூச்சி. அவர்கள் வேண்டுமானாலும் கேட்கலாம். நான் கேட்கமாட்டேன்” என்றான். 2½ நிமிஷம் ஒருவருக்குத் தாங்காததை 2½ மணி கேட்டு சந்தோஷப்பட மடசாம்பிராணியாக இருக்கவேண்டும் அல்லது இனிமையான சுபாவமுடையவராக இருக்கவேண்டும்.

* * *

606. அன்னையை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளம் மனிதன் தன் புனித எண்ணங்களையும், தான் போற்றும் பண்புகளையும் அர்த்தமற்றவை எனவும், தடை எனவும் உணருதலாகும். பிரியம், விஸ்வாசம், நேர்மை ஆகியவை சிறிய மனித எல்லைக்குள் இருக்கும் குணங்கள் என அறிவது அன்னையை நாம் நெருங்குவதாகும். மிக உயர்ந்த பண்புகளும் மனிதனை அன்னையை முழுவதும் அடைவதைத் தடுக்கும் என்பதே உண்மை என்றாலும், இன்றுள்ள மனிதன் தன் சிறு ஆசைகளை முழுவதும் திருப்தி செய்வதிலேயே முனைந்துள்ளான்.

உயர்ந்த பண்பும் உதவாது. சிறு ஆசைக்கு இடமில்லை.

வாழ்வில் கெட்டது, நல்லது என்பவையுண்டு. கெட்டதை விடாமல் அன்னையை அணுக முடியாது. அன்னையை அணுகினால் கெட்டது கரையும். அன்னையை அணுகியபின் கெட்டதை வலியுறுத்தினால் பெரிய தண்டனை சீக்கிரம் கிடைக்கும். நம் வாழ்வில்

கெட்டது குறைந்து, கரையும்பொழுது சிறிய நல்லதும், பெரிய நல்லதுமிருக்கும். நாளாவட்டத்தில் சிறிய நல்லவைகளும், ஏற்கனவே கெட்டது கரைந்ததுபோல் கரைய ஆரம்பித்து, உயர்ந்த நல்லது, புனிதமானவை மட்டும் நிற்கும். அன்னை என்பது மனத்தைத் தாண்டிய நிலைக்குரிய தெய்வம். சிருஷ்டியின் அமைப்பு.

உடல் - உணர்வு - மனம் (மனிதன் - முனிவன் - ரிஷி - யோகி - தெய்வம்) - சத்தியஜீவியம் - சச்சிதானந்தம் என்றுள்ளது. மனிதன் முதல் தெய்வம்வரை மனம் ஆட்சி செய்கிறது. இலட்சியங்கள், பண்புகள், உன்னத எண்ணங்கள் மனத்தைச் சார்ந்தவை. அன்னை சத்திய ஜீவியத்தைச் சேர்ந்தவர். சத்தியஜீவியம் மனத்தைக் கடந்த நிலையிலுள்ளது. எனவே அன்னையை அடைய அல்லது ஏற்றுக் கொள்ள, மனத்தைக் கடக்க வேண்டும். அதாவது மனத்தால் சிந்திப்பதை நிறுத்த வேண்டும். மனத்தின் குறைகளை (கெட்டவை) முதலில் நீக்கவேண்டும். பிறகு மனத்தின் உயர்வை (நல்லவை) நீக்க வேண்டும். உன்னத எண்ணங்கள், உயர்ந்த பண்புகள் மனத்தைச் சார்ந்தவை. அவற்றை நாம் கைவிட்ட பின்னரே மனத்தைக் கடக்க முடியும். மனத்தைக் கடந்தால்தான் அன்னையை அடையமுடியும்.

பிரியம், விஸ்வாசம், கற்பு, நேர்மை, நாணயம் ஆகியவற்றை எப்படி விடமுடியும் என்ற கேள்வி எழும்? மனத்தைக் கடந்து அன்னையை நாடும் அந்த அற்புதத் தருணத்தில் நம் மேல் பிரியமுள்ளவர், அல்லது நமக்கு எவர் மேல் பிரியமிருக்கிறதோ அவர் மூலம் தீயசக்திகள் நாம் அன்னையை அடைவதைத் தடுக்க முயலும். அருள் செயல்பட்டு ஆன்மிக அனுபவத்தைக் கொடுத்து மனத்தைக் கடந்து, அன்னையின் ஸ்பர்சத்தை அடையும் நேரம் அவர் வருவார். நாம் எவரையும் மறுக்க முடியும். இவரை மறுக்க முடியாது. பிரியத்திற்காக இவரை ஏற்றால் அன்னையின் அருள் விலகும். இவரை விட்டால், பிரியத்தை விடுவதாகும். அன்னையும் பிரியமும் எதிரெதிராக நின்றால் பிரியத்தைவிட்டு அன்னையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நாட்டில் ஒரு தலைவன் பெரிய இலட்சியத்தை ஏற்றால், அவனைத் தடுக்க எதிரான சக்திகள் அவன்

நண்பர், குடும்பம், மூலமாக அவனை இலட்சியத்திலிருந்து தடுக்க முனைவர். தீயசக்திகள் கடைசி நேரத்தில் பிரியம், விஸ்வாசம், சத்தியம், கற்பு, நேர்மை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி நம்மை அன்னையிடமிருந்து தடுப்பார்கள். நாம் அன்னையை ஏற்று, புனித எண்ணங்களானாலும், அன்னையிடமிருந்து தடுப்பதால், அவற்றைக் கைவிட முன்வரவேண்டும். இது முடிவான நிலை. இன்று நாம் ஆசைகளை முழுவதும் திருப்தி செய்து கொள்ளும் நிலையிலிருக்கிறோம். இது முதல் நிலை. இங்கிருந்து நாம் உயர்ந்து முடிவான நிலைக்குப் போன பின்னரே அவற்றைக் கைவிடும் பிரச்சினை எழும்.

* * *

607. குழப்பம், சந்தேகம், பூர்த்தியாகாத ஆசை, வர்மம், அறிவுத்தாகம் ஆகியவை மௌனம் நிரந்தரமாவதைத் தடுக்கும். அவற்றை அனுபவித்துத் தீர்த்துவிட வேண்டும். அல்லது மன உறுதியால் விலக்கவேண்டும்.

அனுபவம் தீர்க்கும். உறுதி விலக்கும்.

மௌனசித்தி என்று பொதுவாக வழங்குவது எதனால் என்றால், மௌனமே இறைவன் என்று கருதுவதால். மௌனமும், சாந்தியும் இறைவனுக்குச் சமம் என்பது வழக்கு. இவையிரண்டும் இறைவனின் 12 அம்சங்களில் தலையானவை. எண்ணம் அற்ற நிலையில் மனம் சலனமற்றிருப்பதையே மௌனம் என்று வழக்கில் அறிவோம். மௌனம் பெரியது. செயலைத் தன்னுட்கொண்டது. சக்தியைத் தன்னுட்கொண்டது. ஆதலால் மௌனம் மிகப் பெரிய சித்தி. மௌனம் முக்கியமாக மனத்தில் குடி கொள்ளும். உயர்வான மௌனம் ஆன்மாவில் நிலைக்கும். மௌனம் உணர்விலும் நிலைப்பதுண்டு. உடலிலும் மௌனம் வந்து தங்கும். மனத்தில் தங்கும் மௌனத்தைவிட உணர்வின் மௌனம் வலிமையானது. சிறிய கம்பனியில் முதலாளிக்கு கார், மாணேஜருக்கு ஸ்கூட்டர். பெரிய கம்பனியில் காரை மாணேஜருக்குக் கொடுப்பார்கள். கம்பனி பெரிதானால்,

சிறிய ஆபீசருக்கும் பெரிய வசதியுண்டு. உணர்வு, மனத்தை விடச் சிறியது. மௌனம் சிறியதான உணர்வில் வந்து தங்க வேண்டுமானால், அவருடைய சித்தி மிகப் பெரியதாக இருக்கும். உடலுக்கே மௌனம் வந்தால் அவர் மகாத்மா, மகாபுருஷராகி விடுவார்.

எண்ணம் நின்ற பின் மௌனம் வரும். எண்ணம் நிற்க வேண்டுமானால், எண்ணம் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். குழப்பமிருந்தால் தெளிவில்லை. குழப்பம் தெளிந்த பின்னரே எண்ணம் பளிங்கு போலிருக்கும். தெளிந்த எண்ணமே மௌனத்தை அனுமதிக்கும். குழப்பம் குறைந்தால் சில சமயங்களில் தெளிவும், சில சமயங்களில் தெளிவற்ற நிலையுமிருப்பது சந்தேகமாகும். சந்தேகம் தெளிவுக்கு எதிரி. ஆசை மனத்தை நேரடியாகச் சேர்ந்ததில்லை. ஆசை உணர்வைச் சார்ந்தது. உணர்வு ஆசையால் கிளறப்பட்டால் அது மனத்தை ஆட்டிப் படைக்கும். அதனால் மௌனம் தடையாகும். ஆசையை அழிக்கும் வழிகளில் இரண்டு, அதை அனுபவிப்பது, அல்லது மறுப்பது. நெடுநாள் அனுபவித்த ஆசை தானே பூர்த்தியாகும், (exhausts itself). அதுபோல் பிரயாண ஆசை பூர்த்தியாக 20, 30 வருஷங்களாகும். 10 வருஷத்தில் பூர்த்தியாவது குறைவு. இனிப்பு சாப்பிடுவது, மேடையில் பேசுவது, பணம் சேர்ப்பது, புகழடைவது போன்று ஆயிரம் ஆசைகளுண்டு. இவை ஒரு ஜென்மத்தில் பூர்த்தியாகும். ஆசையுள்ளவரை மனம் நிலைக்காது. மௌனம் சிந்திக்காது. அனுபவித்து பூர்த்தி செய்வது ஒரு முறை. மன உறுதியால் ஆசையை நிரந்தரமாக விலக்க முடியும். இது விரதம். விரதத்தை மேற்கொள்ள சிலரால் முடியும். அவருக்கு இம்முறை உதவும். வர்மம் ஆசையைவிடத் தாழ்ந்தது. மனத்தில் ஒருவர் மீது வர்மம் இருந்தால் மௌனம் சித்திக்கும் சமயம் அது எழுந்து மௌனத்தைக் கலைக்கும். அறிவுத் தாகம் அனைவருக்கும் இருப்பதில்லை. ஒரு விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள ஆர்வம் எழுந்தால், அது புரியும்வரை மனத்தை அதிலிருந்து விலக்கமுடியாது. 90% புரிந்த பின்னும் மனம் அதே விஷயத்தை நாடும். முழுவதும் புரிந்த பின்னரே மனம் அதிலிருந்து விலகச் சம்மதிக்கும். மனிதனுடைய எந்தக் குறையும் மௌனத்தைத் தடுக்கும். சுறுசுறுப்புள்ள எந்த நிறைவும்

மௌனத்தைத் தடுக்கும். மனம் எண்ணமற்று, சலனமற்று, ஆர்வமற்று, ஆசையின்றி விலகி நின்றால் மௌனம் எழும்.

* * *

608. சிறு வயதிலும் பெரும்பாலோர்க்கு ஆர்வமிருப்பதில்லை. உயர்ந்த ஆசையை இலட்சியம் எனப் பலர் கருதுகிறார்கள். இளமை தாண்டினால் பலருக்கு ஆசையும் இருப்பதில்லை. நடுத்தரவயது அடைந்தபின் மனம் அசை போடுவதை மட்டும் மேற்கொள்ளும். அது வளர்ந்து வயது முதிர்ந்தபின் மனிதனைப் பிடித்து உலுக்கும்.

ஆசை இலட்சியமாகாது. அசை போடும் மனம் பேயாய் உலுக்கும்.

உயர்ந்த அம்சங்கள் எதுவானாலும் சிலருக்கே அமையும். சிலர் எனில் 300 பேரான குடும்பத்தில் - குடும்பங்களின் தொகுதியில் - இரண்டு மூன்று பேர் அல்லது 4, 5 பேருக்கே அமையும். ஊரில் பெரிய அம்சம் உள்ளவர்களை விரல்விட்டு எண்ணலாம். 100 ஆசிரியர் உள்ள பள்ளியில் மாணவர்கள் விரும்பிப் போற்றும் ஆசிரியர்கள் ஓரிருவரே இருப்பார்கள். எந்தத் தொழிலிலும் இது உண்மை. அறிவு, தெளிவு, திறமை, அழகு, சாந்தம், பொறுமை, சாதாரியம், வெற்றிபெறும் திறமை, செல்வம், ஆரோக்கியம், உயரம், உடல் வலிமை, இனிமையான குரல், நாணயம், தைரியம், அஞ்சாநெஞ்சம், விஸ்வாசம், கற்பநெறி, மிருதுவான உடல், பளபளக்கும் முகம், ஆன்மிகத் தேஜஸ், அந்தஸ்து ஆகிய எதுவும் ஒரு சிலரே பெறுவர். சுறுசுறுப்பு அதைப் போன்றது. ஆங்கிலத்தில் dynamic என்ற சொல்லைத் தமிழில் சுறுசுறுப்பு என மொழிபெயர்க்கிறோம். அது active என்று பொருள்படும். உபரியான சக்தி திறமையாகத் தொடர்ந்து வெளிவருவது dynamism. ஒரு சொல்லால் சுறுசுறுப்பு என்றே குறிக்கலாம். சுறுசுறுப்பு இருந்தால் ஆர்வம் வரும். சுறுசுறுப்பானவர்கள் பலருடனிருக்கும்பொழுது இதைச் செய்யலாம், அதைச் செய்யலாம், எதையாவது செய்யலாம் என்று

சொல்லியபடியிருப்பார்கள். “சும்மா இரு, எதையும் செய்ய வேண்டாம். ஏன் செய்யவேண்டும்” என்பதே மற்றவர்கள் சொல்வதாகும். சிறுவயதில் சுறுசுறுப்பானவர்கள், வயதானபின் அதை இழந்து விடுவார்கள். சிறுவயதிலேயே சுறுசுறுப்பு இல்லை என்றால் ஆர்வம் எதற்கும் எழாது. அவர்களுக்கு ஆசையே இலட்சியமாகத் தெரியும். ஆசைப்பட்டு, அதைப் பூர்த்தி செய்யும் ஆர்வத்தை எழுப்பவும் முடியாத நிலை அவர்களுடைய மனநிலை. இளமை தாண்டியபின் எதிலும் ஆசைப்பட முடியாத அளவுக்குத் தெம்பில்லாதவருண்டு. இவர்களுக்கு 35, 40 வயதில் முதுமை வந்தது போலிருக்கும். வயதானபின் தெளிவில்லாமல் பேசுவதுண்டு (senility). 40 வயதிலும் தெளிவு குறைய ஆரம்பிக்கும். சிலருக்கு மறதி வரும். சிலர் சொன்னதையே திரும்பத்திரும்பச் சொல்வார்கள். சிலர் பழங்கதையைப் பலமுறை சொல்வார்கள். சமூகத்திலும், வீட்டிலும் இவர்களுடன் பேச எவரும் வரமாட்டார்கள்.

இந்நிலையில் இவர்கள் மனம் தெரிந்ததை, செய்ததை, புரிந்ததை திரும்பத்திரும்பத் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கும். இதை occupation என்பார்கள். அதிகமானால் pre occupation என்பார்கள். அறிவின்றி, அவசியமின்றி, தெளிவின்றி, தேவையின்றி, மனம் ஓர் எண்ணத்தால் நிரம்புவதுண்டு (mind is occupied). இரவும் பகலும் அது நிலைத்திருந்தால் (pre occupation) மனத்தை விட்டகலாமலிருப்பதுண்டு. இது பிணமாகும் நிலைக்கு முன் நிலை. நடைப்பிணமாக மனமிருக்கிறது எனலாம். வயது முதிர்ந்தால் இது மனிதனைப் பிசாசுபோல் உலுக்கும்.

அறிவும், தெளிவும், சுறுசுறுப்புமுள்ளவர்க்கும் அடித்தளத்தில் (occupation) இது இருக்கும். மௌனம் சித்திக்க, தியானம் நிலைக்க, சாந்தி எழ, இது விலக வேண்டும். அந்த நேரம்வரையாவது இது விலகி நிற்கவேண்டும். இது விலகாமல் தியானமோ, மௌனமோ வாராது. இது நிரந்தரமாக விலகிய பின்தான் மௌனம் நிரந்தரமாகச் சித்திக்கும்.

* * *

609. அப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு ஆர்வம் உண்டாக்குவது இறந்தவனைப் பிழைக்க வைப்பது போன்றதாகும். வாழ்க்கை வாழ ஆர்வம் தேவையில்லை. நம்பிக்கை பொறுமை, நேர்மை, ஒருநிலைப்படுதல், பக்தி, ஆகியவை பட்டியலில் வருவது ஆர்வம். சாதாரண மனிதன் வாழ்வில் இவையிருப்பதில்லை.

அசை போடும் மனிதன் ஜீவனற்றவன்.

வாழ்வின் சிறப்புகளில் பலவற்றையோ, ஒன்றையோ பெற்றவர் மிகக் குறைவு. சிறப்புகளின் சாயல் பெற்றவரும் குறைவு. எந்த வகையான சிறப்பில்லாதவரே அதிகம். அறிவில்லாதவனுக்கு அறிவை உற்பத்தி செய்வது, ஏழை செல்வனாவது, அழகில்லாதவர் அழகு பெறுவதில்லை. பெறமுடியாது என்பதில்லை. யாரோ ஒருவர் பெறுகிறார்கள். அதிலும் செல்வம் பெறலாம், அழகு பெறமுடியாது. புகழ் பெறலாம், அறிவு பெற முடியாது. ஆர்வம் அத்தகையது. பிறப்பிலிருக்க வேண்டும். பிறப்பில் இல்லாததை ஒருவர் உற்பத்தி செய்ய முடியாது என்பது வாழ்வு. ஆன்மாவோடு தொடர்பு கொண்டால் முடியும் என்பது அன்னை விளக்கம்.

கிராமங்கள், ஸ்தாபனங்கள், ஆபீஸ்கள், பல குடும்பங்கள் சேர்ந்து வாழுமிடங்கள், 80, 90 குடும்பம், நகரத்திலுள்ள கட்டிடங்கள், கல்லூரிகள், போன்ற இடங்களில் அதற்குரிய திறமையுடையவர் இருப்பார்கள். திறமையில்லாதவர் எப்படியாவது அந்த இடத்திற்கு வந்திருப்பார்கள். பெரிய அம்சங்களுக்கும், இதுபோன்ற இடங்களுக்கும் தொலைதூரம். ஏதோ ஒருவர்க்கிருப்பதுண்டு.

ஒரு கல்லூரியில் ஹாஸ்டலில் உள்ள 150 மாணவர்களில் ஒருவர் கூட முதல் வகுப்பிலிருந்து தவறாது பாஸ் செய்தவரில்லை என்று கணக்கெடுத்தார்கள்.

ஒரு கிராமத்தில் நாணயத்தில் சிறந்தவர்கள் யார் என்று புதியவர் கேட்டதற்குப் பதிலாக, ஜெயிலுக்குப் போகாதவன் எவனுமில்லை என்ற பதில் வந்தது.

40, 50 பட்டதாரிகள் உள்ள இடத்தில் உங்களுக்குப் பிரியமான ஆங்கில எழுத்தாளர் யார் என்ற பொழுது, பட்டம் பெற்றபின் அங்குள்ள எவரும் ஒரேயொரு ஆங்கிலப்பத்தகம்கூடப் படிக்கவில்லை எனப் பதில் வந்தது.

உடலில் முக்கியமான வியாதி எதுவுமில்லை என்று அதுபோன்ற கூட்டத்தில் சொல்பவர் குறைவு.

நம்பிக்கை, பொறுமை, நேர்மை, பக்தி ஆகியவை ஆர்வத்தைப் போல் மேற்சொன்னவற்றைவிட அதிக உயர்வு பெற்றவை இவை. இவையில்லாமலிருப்பது ஆச்சரியமில்லை. உலக மக்களில் முக்கால் பங்கு எதற்கும் இலாயக்கில்லாதவர் என்கிறார் அன்னை.

இதுபோன்ற மனிதனும் அன்னையை ஏற்றுக்கொண்டு, ஒரு பெரிய அம்சம் வேண்டும் என பிரார்த்தனை செய்தால் ஆர்வத்திற்கேற்ற பலனிருக்கும். அப்படியின்றி அவனுக்கு ஆர்வம் வர முயல்வது கறுப்பு நாயை வெள்ளையாக்குவதுபோலாகும். இறந்தவனைப் பிழைக்கவைக்க ஏற்கும் முயற்சி போன்றது அது. பிணத்தை நடக்கவைக்க முடியாது. முடிந்தால் அது நடைப்பிணமாகும். ஆர்வம் என்பது சக்தியும் தெம்பும் ஒரு குறிக்கோளை நாடி அதிவேகத்தில் எழுந்து, இலக்கை எட்டும்வரை நிற்காமல் ஓடுவதாகும். தவறான காரியங்கட்கு ஆர்வமிருக்கும். நல்ல காரியங்களுக்கு ஆர்வமிருக்காது. நல்லதோ, கெட்டதோ, ஆர்வமேயில்லாதவரை என்ன செய்யமுடியும்? ஆர்வம் என இருந்தால், தவற்றை நல்லதாக மாற்ற முனையலாம். ஆர்வமேயில்லாதவரை எழுப்புவது, ஆண்டவனால் முடியும். மனித முயற்சிக்குரியதன்று அது.

* * *

610. நாலுபேர் வெட்கப்படக்கூடிய காரியத்தை, வெட்கத்தை மீறிச் செய்வருண்டு. வெட்கத்தை மீறும் அளவுக்கு அக்காரியத்தை அனுபவிப்பதில் சந்தோஷமும், மனதிற்குள் பெருமையும், ஏற்படுவதால், மனிதன் அதுபோன்ற காரியங்களில் ஈடுபடுகிறான். இது சிற்றின்பம்.

தெய்வத்தை மனம் நாடும்பொழுது, அதுபோல் வெட்கத்தை மீறி மனிதன் செயல்படுவதுண்டு. அந்த வெட்கமே அவனுக்குப் பெருமையளிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். வெட்கத்தை, ஆனந்தமான பெருமையாக்கும் திறன் பக்தியின் உச்சகட்டத்தில் ஏற்படும்.

மீறி எழும் பக்தி வெட்கத்தை மீறி வரும்.

அளவோடு அனுபவிப்பது இன்பமாகாது. ஆனந்தம் என்பதற்கு ஆன்மீகவிளக்கம் அளவில்லாதது. அளவு, வரையறை, லிமிட் இருந்தால் அங்குச் சந்தோஷமில்லை. அளவை எடுத்தபின் எழுவது சந்தோஷம். சுதந்திரம் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது என்பது ஆன்மீக விளக்கம். இது பேரின்பத்திற்குப் பொருந்துவதுபோல் சிற்றின்பத்திற்கும் பொருந்தும். மனிதன் நாகரீகம் பெற்று முதலில் பெற்ற உணர்வு வெட்கம். வெட்கத்தை மீறி என்றால், சமூகத்தை மீறி என்று பொருள். மனிதனுக்குச் சமூகமே அளவை ஏற்படுத்துவது. சமூகத்தை மீறினால் அளவை மீறுவதாகும். சீட்டாடுபவன், குடிப்பவன், பெண்களை நாடுபவன் சிற்றின்பத்தை அனுபவிக்கின்றான். அவன் நாலு பேர் என்ன சொல்வார்கள் என்று வெட்கப்படும் நிலையிலில்லை. அவனுக்கு சமூகமோ, வெட்கமோ பொருட்டாக இல்லை. தான் பெறும் இன்பமே கண்ணுக்குத் தெரிகிறது. இதை நாம் தவறாகக் கருதுகிறோம்.

தெய்வத்தை நாடும்பொழுது சமூகத்திலுள்ளவன் அளவோடு நாடுவான். அதிகமாகச் சாமி கும்பிடுவது நல்லதன்று. குடும்பத்திற்கு ஆகாது என்பார்கள். அவனுக்கு ஸ்தோத்திரம், பூஜை, மந்திரம், கோயில், உத்சவம், கீதைப்பிரசங்கம், இராமாயணம், பாரதம் படிப்பது போன்றவை போதும். அவை எல்லாம் ஒரு பொழுதும் அளவை மீறாது. தவம் காட்டிற்குரியது. அளவை மீறியபின் ஆரம்பிக்க முடியும். பக்தி ஆரம்பத்திலேயே எழுச்சியுடையது. அளவை மீறியபின்னரே அது பக்திக்குரிய இலட்சணத்தைப் பெறுகிறது.

இறைவன் பெண்ணாக அனுபவிக்கும்வரை, இறைவனை அனுபவித்ததாகாது, நாமே பெண்ணாக மாறி இறைவனை அனுபவிப்பதே அதைவிட மேல் என பகவான் கூறும் கருத்துக்கள் வேதத்தின் கருத்துகளாகும். (Committing adultery with God) இறைவனைச் சோரத்தில் சந்திப்பது என்பது வேதத்தின் சொல்.

இராமலிங்க சுவாமி இறைவனை துதித்த பாடல்களில் தாம் பெண்ணாகி அனுபவித்ததைப் பாடல்களாக எழுதியுள்ளார். கணவன் மனைவியைத் தேடி இரவில் வருவான். என் கணவர் பகலிலேயே என்னை நாடி வருகிறார் என்று பெருமிதத்துடன் பாடுகிறார். வெட்கத்தை விடுதல் எனில் அளவைக் கடத்தல் எனப் பொருள். ஆனந்தம் அளவைக் கடந்தது. பிறர் வெட்கப்படக்கூடியற்கு பக்தன் பெருமைப்படுவதே உயர்ந்த பக்தி. மீராவின் பக்தியும், ஆண்டாளின் பக்தியும், இராமலிங்க சுவாமியின் பக்தியும், நாயன்மார், ஆழ்வார் பக்தியும் அளவைக் கடந்தன.

சமூகம் என்பது ஓர் இராஜ்யம். பக்தன் உயர்ந்த எல்லையைக் கடந்து சமூகத்தைவிட்டு வெளியே போய் பரம்பொருளோடு இன்பம் துய்க்கின்றான். குடிகாரன் சமூகத்தின் தாழ்ந்த எல்லையைத் தாண்டி சிற்றின்பத்தில் திளைக்கின்றான். இருவரும் எல்லையைத் தாண்டியவர்கள். எல்லைக்குள்ளிருப்பது (pleasure) சந்தோஷம். எல்லையைக் கடந்த நிலையிலிருப்பது ஆனந்தம் (bliss). ஆனந்தத்தை உயர்வாகவோ, தாழ்வாகவோ மனிதன் நாடியபடியிருக்கிறான்.

* * *

தொடரும்.

ஜீவிய மணி

ஞானியின் நெஞ்சில் சூரியன் உதயமாவான்.

இம்மாதச் செய்தி

கை, கால், உடலின் பகுதி என்பதால் உடலை விட்டு அவற்றால் பிரியமுடியாது. அன்பால் இணைக்கப்பட்ட குடும்பத்தினர் அதன் உயிரின் பகுதி என்பதால் குடும்பத்திலிருந்து அகல முடியாது. நம் நம்பிக்கைகள் அறிவின் பகுதி என்பதால் ஒரு வினாடி கூட முக்கியமான நம்பிக்கைகளை அகற்ற முடியாது. பக்தன் பக்தியால் இறைவனுடைய பகுதியாய் விட்டான். அவன் ஆத்மா இறைவனின் பகுதி. அடுத்த உயர்ந்த கட்டத்தில் அவன் மனம் இறைவனின் மனத்தின் பகுதி. கடைசிகட்ட உயர்வில் பக்தனின் உடல் இறைவனின் உடலின் பகுதியாகும். கூடின கூட அவை பிரிந்திருக்க முடியாது, பிரிந்தால் உயிர் பிரிந்துவிடும்.

“அன்னையே என் உயிரையும், உடலையும் உன் உயிரிலும் உடலிலும் ஏற்றுக்கொண்ட பராசக்தியே, கனவிலும், நனவிலும், தியானத்திலும், நிஷ்டையின் சமாதியிலும் கூட நான் உன்னை விட்டகல முடியாதன்றோ? அதற்கறிகுறியாக என் தலை மீது கிரீடமாக வைத்தது உன் பாதாவிந்தமன்றோ? உன் சாம்ராஜ்ய சட்டம் எது அம்மா?”

அன்பு அன்னையின் அவசரச் சட்டம்.

(Divine Love is the Law of HER Kingdom.)

* * *

“ஸ்ரீ அரவிந்தம்”

லைப் டிவைன்

கர்மயோகி

VIII. The Methods of Vedantic Knowledge

Our aid is to arrive at a divine life for man. His center of life is the ego. It was originally created by Satchidananda. If this is the truth, we need to know their relation. Also, the process that governs their relation is important. The philosophy of “Divine Life” and its practice depends upon these two.

We have arrived at a conception of a divine existence. We have acquired a knowledge of it. This divine existence exceeds the evidence of our senses. It pierces beyond the walls of the physical mind. Within these walls we can only conceive of the material world. We can also know its phenomena, because they are of physical consciousness. The senses can bring us evidence of their existence. The divine existence we speak of lies outside its scope. The facts of the physical world are brought to us as impressions by sensation. We can receive the same by imagination. Imagination is a faculty in us which can see the future in the present fact. Sri Aurobindo calls it imaginative variation. These facts also lend themselves to a process of deduction called ratiocination in logic. We get at a result not shown by physical facts. Pure reason is one such mental instrument we have.

Human reason has a double action, mixed or dependent, pure or sovereign. Things of life have an appearance. This appearance is decided by their relations and uses. Also, the process of things gives facts a different appearance. A useful tool looks beautiful because it is useful. Here the ‘beauty’ is seen because it is useful. Our circle of sensible experiences does vary the reality of facts. An excellently made revolver looking exceedingly beautiful appears dreadful when it is pointed at us. It takes the appearance as final law. It confines itself to the study of the phenomena, the very appearances.

Things have a truth about them. But they have an appearance different from that truth. Reason is incapable of knowing the truth. On the surface of things is their becoming, their appearance. Reason can only know the appearances. Reason does not refuse our sensible experiences. But it does not take them to be final. It insists on going beyond. Behind the appearances lie some general, unalterable concepts. They attach to the reality. Reason insists on its right to reach the truth behind. It judges and works by that and that only. Reason can pass the appearance to touch the truth. That will enable him to arrive at the direct judgement. Concepts can thus be formed. It is really a perception of reason working in its own right. But it is capable of giving a false impression. One is free to know that the result is dependent on sensible experience while it is not true. This movement is legitimate and indispensable. Our normal experience covers only a small part of universal fact. Even in this small part, our instruments are defective. Defective instruments give us false weights and measures. But we must arrive at fuller conceptions of the truth of things. For that purpose, the defective instruments must be exceeded. They must be put away to a distance. Still the instruments can insist. We must deny their insistence. Our sense mind gives errors as truths. Reason can correct them. Of the many valuable powers of man, reason is one, perhaps the chief. Man is superior to the animals. It is reason that gives him that superiority.

Our knowledge is physical. We can acquire metaphysical knowledge. We can arrive at it by using reason fully. But our being is integral. Metaphysical conceptions are clear but not full enough to satisfy our being. These conceptions are entirely satisfactory to pure reason. These conceptions are the very stuff of reason and its existence. Our nature sees things through two eyes always. It views them doubly as idea and as fact. Fact is from sense experience. Idea is of the mind. Neither of them is complete. They become complete when it becomes a physical experience. We are after a truth. That truth is outside our normal experience. As the senses have a perception, reason too has a perception. That perception can seize the truth we are after. Therefore, another faculty is necessary. That faculty

can meet the demands of our nature. Our field now is supraphysical. Ours is psychological experience. We can get that faculty only by an extension of psychological experience.

In a sense, all our experience is psychological. Indian philosophy calls sense mind as Manas. Our sense experience goes to the sense-mind and it is the latter that interprets the message. Therefore, all our experiences are psychological. Manas, say our philosophers, is the sixth sense. We can say it is the only sense. All the others, vision, hearing, touch, smell, and taste are specializations of the sense-mind. The sense-mind uses the senses as instruments. Still, the sense-mind can hear, see and touch without the aid of the sense organs. We have two ways of knowing. One is psychological experience. The other is understanding through reason. Both are capable of double action. One is mixed and dependent. The other is pure and sovereign. Generally, the mixed action is in outer experience. The pure action is inside. The first is object and the latter is subject. In the first we depend on the senses. The senses give their evidence, their forms and we accept them. In the latter, the awareness is direct. It is by a sort of identity. We understand our emotions thus. We become our emotions, we become anger. We know we exist. We need no proof for it. It is self-evident. That is by identity. That is the reality of things. All experience is by an identity. Only that it is secret. Its true character is hidden from us. This is so because we are not one with the world, we are separate. We have excluded ourselves. We consider the world as an object and ourselves as subject. As there is a separation, communication requires fresh organs. We have developed these organs. They are the sense organs. We had direct knowledge. It was through conscious identity. Now we seek indirect knowledge. It comes through physical contact. Mind understands them by sympathy. This is a limitation. Ego creates it. It is fundamental. This is an example of the way ego functions. Throughout, the ego has acted like this. The ego starts from original falsehood. It covers over the true truth by temporary falsehood. We take this as practical truth.

We see how this nature of mental knowledge is organized. We also see similarly the sense knowledge. We now understand that we are limited. But now we see that limitation is not true or necessary. This limitation is only due to a habit of the mind. That habit is the result of evolution. Mind depends on the eye to see, ear to hear. But it is not necessary for the mind to see through the eye or hear through the ear. It can see and hear directly. Mind got into this habit. Now mind believes it can see only through the eye and sound can come to it only through the ears. They are its relations with the outer material universe. When we want to know of the external world, we know it through the eyes and ears. It is an indirect knowledge through the sense organs. They give us only a small part of the knowledge about things or men. Senses can only know a small part and can convey to us only a small part of the whole knowledge. But this has become our dominant habit.

The truth is mind can directly know things and men. It does not need the help of the sense organs. That is the natural power of the mind. Now it is dominated by its consent to be led by matter. This truth is best seen in hypnosis and similar other experiences. Our waking consciousness is not free in itself. It knows its direct power. It is under this habit of domination of matter. What remains is the balance. This balance is worked by life in evolution. As long as the mind is awake, it cannot exercise its freedom. So, they throw the mind into a state of sleep. Then the subliminal mind is liberated. It is the true mind. Then mind is free. Its sense is all sufficient. It can assert its true character. It then can apply to the objects freely. Then it is pure and sovereign. Now it is mixed and dependent. It is not possible for the mind to see while closing the eyes. Only it is difficult in the waking state. All those who have made some successful psychological experiments know this as a fact.

Now we have five senses. Pure mind can develop other senses. We weigh things now. We can train our hands to know the weight of objects by taking them. Mind, by its own perception, knows the weight of the object. Touch only serves as a contact. We can use pure reason to understand what is beyond its scope. Here we use reason only as a

first contact. So also, we can use sense-mind. The sense-mind uses sense experience not as an instrument of knowledge, but as a first contact. It can even be used to know what contradicts their evidence. This is not a surface phenomenon. It is not confined to outsides and the surface. It is possible to enter into the outside objects, their thoughts, feelings etc. The Manas can know the thoughts of other people. They need not tell us. Nor do we need to study their facial expressions, actions, or gestures. This is partial data. It can even mislead us. Our understanding will be right even if this data contradicts. We can know it by using the inner senses. The environment is studied by our mental organisation. We can disregard it. Physical activity reflects the outer life and general action. These will not help. The sense powers will help. They are pure and subtle. These are all extensions of our faculty. The physical mind refuses to believe in them. It is unbelieving. It hesitates. To its habitual scheme, the sense powers are abnormal. They contradict our ordinary life and experience. We have no use for these sense powers for any action. Nor can we systematize them. They cannot become orderly or a set of useful instruments. When we want to enlarge our outer field, they are the necessary result. It can be done in so many ways, such as a scientific method or casual ill-ordered effect. Some people get it by an untaught effort.

None of the above will serve our purpose. The Gita says, “beyond perception of the senses but seizable by the perceptions of reason,” *buddhigrahayam atindriyam*. They give only a larger field and more effective means for the observation. The truth of things always escapes beyond the sense. The Universal existence has several sound rules. Here is one of them. If there are truths attainable by reason, somewhere in us there must be a means of arriving at them. We must verify them by our experience. That is the rule of the organism possessed of that reason. Our mentality has only one such means. We know of our existence. It is by awareness and a knowledge by identity. When extended, this gives us that faculty. Our self has its own contents. Our knowledge of it is based on self-awareness. This self-awareness is more or less conscient. It is more or less present to our

conception. It can be given as a more general formula. Let us say the knowledge of contents is contained in the knowledge of the continent. We have the faculty of mental self-awareness. This can be extended. The Upanishads speak of Self beyond and outside us. It is the Atman or Brahman. The Atman has its own contents in the universe. That would enable us to possess the truths of Atman. We can experience them. Indian Vedanta bases itself on this possibility. *It seeks the knowledge of the universe. It seeks the same through the knowledge of the Self.*

Vedanta knows of the nature of mental knowledge. Mind is capable of experience. Reason is capable of concepts. Even at their height, they are not the truths. It is not a knowledge of identity. It is not the supreme knowledge of self-identity. In truth, they are only reflections of mental identification. We have to go beyond mind and reason. Reason is only a mediator between the Above and Below. It is active in our waking consciousness. In our evolution upwards, we become the subconscious All. That evolution impels us towards the Superconscious. The ALL is one and the same. The subconscious and the Superconscious are two different formulations of the ALL. The master word of the subconscious is Life. The master word of the Superconscious is Light. We seek knowledge that is consciousness. In the subconscious it is involved in action. Action is the essence of Life. In the Superconscious, action reenters into light. Knowledge here is not involved in Light. But Light itself is involved in consciousness. Intuition knowledge is common between them. Intuition means conscious or effective identity between what is known and what tries to know. It is a state of common self-existence. Here the known and the knower are one through knowledge. In the subconscious, intuition manifests itself in the action. Action is effectivity. Knowledge is conscious identity. It is concealed in action partly or fully. In the Superconscious it is the opposite. Light is the law and the principle here. Intuition manifests itself without a mask. The true nature of intuition is knowledge. It emerges out of conscious identity. This identity gives it the effectivity of action. It accompanies the primary fact. It is its consequent. Reason and mind act between the

subconscious and Superconscious. They act as intermediaries. Knowledge is imprisoned in the being. Reason and mind liberate the imprisoned knowledge. They restore to knowledge its essential primacy. Self-awareness is in the mind. It applies to continent and content. It applies to own self and other self. Thus self-awareness exalts itself to identity. Identity is self-manifest. Alongside, reason is converted into intuition. Intuition is self-luminous knowledge. Thus, mind fulfils itself in the supramental. This is the highest state of our knowledge.

Ancient Vedanta built its conclusions on such understandings. Sri Aurobindo does not aim here at developing the Vedantic foundations of knowledge. He is concerned only with the principles of Divine Life. He would like to develop them. Of course, Vedanta touches upon them. In that measure, He desires to speak about it. The best previous foundations for Divine Life are here. We seek not to perpetuate the old, but to rebuild it. The old expression has to be replaced by a new expression to suit the new mentality. The old light has to merge with the new light. The Infinite is ever-changing. But we also know the ever-changing Infinite is also ever-changeless. The old treasure is our capital. Our commerce is with the new. We proceed from the old to the new.

The apparent reality is a formation and a movement. Vedanta had experienced the fundamental Reality behind this appearance. The Vedantic view is arrived at by analysis. Their last concept is Sat Brahman. It is pure Existence. They say it is indefinable, infinite and absolute. It is obvious that this has nothing to do with our ordinary ideas or normal experience. Nothing in this experience warrants us to suppose Sat Brahman. We function through the senses and sense mind. Our sense-experience has no knowledge of pure existence or absolute existence. All that our sense-experience tells us of is form and movement. Forms exist. But forms are not pure. Forms are mixed, combined, aggregated, and relative. By going within, we get rid of form. But we cannot get rid of movement or change. We know of Existence. Existence is in Space and Time. It is an existence of motion and change. Motion in Space and Change in Time are the

conditions. What is the idea of this existence? We find no discoverable reality of this existence. Some glimpse of Truth can be found, not in motion and change, but behind them. We find it in the phenomenon of self-awareness. We find there something immovable and immutable. It is beyond all life and death. It is also beyond all change and formation. This is a door on Reality. That Reality is a splendour of a truth. Sometimes it swings open, allowing a ray to touch us. It is a luminous intuition. We now live in the plane of sense-mind. There is another play of consciousness. It is a play of Intuition. If we are strong and firm, we may hold on to the opening. It can be made a starting point for the great change.

Let us examine ourselves carefully. We see Intuition is our first teacher. We live in our mental operations. Intuition stands behind them. It is veiled. Brilliant messages from the Unknown come to us through intuition. That is the beginning of higher knowledge. Reason comes afterwards. It benefits by the harvest. It is intuition that gives us the idea of something behind and beyond all that we know. This something always pursues man. It contradicts his lower reason. All his normal experiences are belied by that. His own perception is formless. Intuition impels him to formulate his formless perception. He does so in the more positive ideas of God, Immortality and Heaven. Man tries in so many other ways too, to explain to his mind the beyond. Intuition is as strong as Nature. It springs from her very soul. It cares nothing for the contradictions of reason. Nor does it recognize the denials of experience. It knows the Truth. Truth is what *IS* because *IT* is. Intuition comes from the Truth. It will not yield to Nature as Nature is an appearance. Intuition knows the Existent, more than existence. That Existent is in us. It is the one point of light in us. Intuition proceeds from there. It is that point in us which opens the door, the door of self-awareness. Ancient Vedanta seized this message of Intuition. Vedanta formulated three great declarations of the Upanishads: "I am He", Thou art That", "All this is Brahman, this Self is Brahman."

Intuition, by its very nature, works behind the veil. It is active in his more unenlightened parts or less articulate parts. Our

waking conscience is a narrow light. Our instruments are unable to receive the messages of intuition. Our nature demands the truth. But it demands in an ordered and articulated form. Intuition is unable to give us the truth in that form. Intuition gives us direct knowledge. It must become complete in time. We can receive any knowledge only on the surface. So, intuition should emerge on the surface. Intuition must take possession of the leading parts. Until intuition is thus organised, it will not serve its purpose. Our surface being does not go by intuition, but by reason. Our perceptions, thoughts, and actions are on the surface. The early Vedantic period was the age of Intuition. It gave place to the age of thinking, rational knowledge. Inspired scripture made room for metaphysical philosophy. Later, metaphysical philosophy gave place to mental science. Intuitive thought is a messenger of the superconscient. It is our highest faculty. Pure reason replaced it. It belongs to the middle heights of our being. Reason is a sort of deputy. Pure reason gave way to the senses.

At first, mixed action of the reason emerged. It lives on our plains and lower elevations. It does not exceed the horizons of experience. It is the experience of the physical mind and senses. Man also invents aids for them. This process seems like a descent. But it is really a circle of progress. In each case, the lower faculty is compelled to take up as much as it can assimilate. The higher gives to the lower. The lower reestablishes by its own methods. This attempt enriches the lower faculties. This is necessary. It is a succession. It attempts at separate assimilation. Without them, we would be dominated exclusively by a part. That way we would be unduly subjected. We would otherwise be separate in our field. Therefore, our development would be poor. With this, the balance is righted. A more complete harmony of our parts of knowledge is prepared.

This succession is seen in the Upanishads. We see this also in the subsequent Indian philosophies. The sages of the Veda and Vedanta entirely relied upon intuition and spiritual experience. Scholars speak of great debates or discussions in the Upanishads. It is an error. Wherever there is a controversy, it is not by discussion or by dialectics or by logic that it proceeds. They compare intuition and

experience. The less luminous gives place to the more luminous. The narrower, faultier, and the less essential yield to the more comprehensive, more perfect, the more essential. They ask, 'What do you know?' not 'What do you think?' Nowhere do we find in the Upanishads any trace of logical reasoning establishing Truths. They correct Intuition by more perfect Intuition. Logic has no place there.

Human reason demands its own satisfaction. The age of rationalistic speculation began. The Indian philosophers respected the heritage. They adopted a double attitude towards the Truth they sought. They recognized the Sruti, the earlier results of Intuition. They called it inspired Revelation. It is an authority superior to Reason. Still, they started from Reason and tested the results. They accepted those results supported by the supreme authority. Metaphysics was a besetting sin to them. This is how they avoided it. Metaphysics battles in the clouds. It deals with words. Words are symbols. Philosophers treated words as imperative fact. The symbols must be scrutinized. They represent a sense. The words must constantly be referred to their sense. The philosophers speculated. They decided to keep close to the highest experience. Then they sought the consent of Reason and Intuition. Here Reason must subordinate itself. But its natural tendency is to be superior. In time, the sense of superiority won. Hence, conflicting schools arose. They all claimed to found themselves on the Veda. The Vedic texts became a weapon. Intuitive knowledge sees things in the whole. It sees the details as parts of the whole. Its tendency is towards synthesis and unity, the unity of knowledge. Reason proceeds on analysis. It divides and assembles the parts into a whole. Its assembled whole consists of opposites, anomalies, logical incompatibilities. Reason affirms some; it negates others. It chooses a logical system. It affirms what suits the system. The first intuitive knowledge had unity. Reason broke that up. Logicians discovered various devices, methods of interpretation and standards of varying value. They annulled inconvenient texts by logic. Their metaphysical freedom was supreme.

The main conceptions of earliest Vedanta survived. Each philosophical system accepted certain parts. Efforts were made from

time to time to recombine these conceptions. The old catholicity and unity were of the intuitional thought. Efforts were made to restore its image. Purusha, Atman or Sat Brahman, the pure Existent of the Upanishads survived in essentials. They formed the background of all these schools. Often these conceptions were rationalized into an idea, sometimes into a psychological state. The inexpressible readily left its stamp unmistakably on all of them as an old burden. The Indian thought was always occupied with the issues that emerged out of these ideas. One is of nature and the other is of ego. Nature is the becoming of this Atman, the Being. Their question was, what was the relation between the Being and the Becoming. They considered ego to have been generated by the movement of Becoming. Others took the ego as the cause of the Becoming. In either case, how the ego can return to the Self, the Divinity, the Reality is another question of theirs.

ஸ்ரீ அரவிந்த சுடர்

அகங்காரம் ஆழ்ந்த மனித மையம். இறைவனை நோக்கி மனிதன் வரும்பொழுது, மையம் வலுப்பெற்று, சிக்கல் பலமாகிறது. சூழ்நிலை அதனால் பாதிக்கப்படாமலிருக்காது. பாதிக்கப்படுவது சட்டம். அதன் மூலம் பலன் பெற ஒரே வழி முடிச்சை அவிழ்ப்பதாகும்.

நெருங்கினால் முடிச்ச வலுப்படும். முடிச்சை அவிழ்ப்பதைத் தவிர வழியில்லை.

அன்பர் கடிதம்

அன்னைக்கு வணக்கம். நாங்கள் சென்னையில் வசிக்கின்றோம். திருமணத்திற்கு முன்பு 87இல் விழுப்புரத்தில் என் அப்பாவின் வேலை காரணமாக வசித்த போது என் தந்தை பாண்டிச்சேரிக்கு ஆபீஸ் அலுவல் காரணமாக அடிக்கடி செல்வதால் எங்களையும் அழைத்துச் சென்று ஆசிரமத்தின் பெருமைகளைக் கூற, முதன்முதலாக அன்னை மற்றும் ஸ்ரீஅரவிந்தர் அவர்களின் சமாதியைத் தரிசித்து வந்தோம். இருந்த போதிலும் நாங்கள் அன்னையைப் பற்றி முழுவதுமாக அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் பாண்டி பல்கலைக்கழகத்தில் M.Sc. படித்தபோதும், ரெட்டியார்பாளையத்தில் P.G.D.C.A படித்தபோதும், average student ஆகிய நான் P.G.D.C.A வில் முதலாவதாகவும், M.Sc. இல் இரண்டாம் இடம் பெற்று தேர்வு பெற்றதும் இன்றும் எனக்கு அதிசயமான ஒன்றுதான். என்னை அறியாமலேயே ஈடுபாட்டோடு முயன்று படித்து எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும் அதிக மதிப்பெண் பெற்று தேர்வு பெற்றேன். நடுநடுவில் அன்னை பக்தர்களைச் சந்தித்ததால் அவர்களுடைய நட்பும் இருந்தது. ஆனால் சென்ற ஆண்டு முதல்தான் என் சித்தி மூலம் அன்னை பெருமைகளை, புதுக்கோட்டையில் அவர்கள் தியானமையம் மூலம் அறிந்ததைச் சொல்லக் கேட்டு எனக்கும் அன்னையின் மீது ஈடுபாடு ஏற்பட்டது. சென்னை மாம்பலம் தியானமையம் சென்று வழிபட்டு அன்னையின் திருஉருவப்படம் வாங்கி வணங்கி வந்தேன். தாமாக என் கணவரும் வணங்க ஆரம்பித்தார். அவர் ஈடுபாட்டோடு கடவுளை வணங்கும் வழக்கம் இல்லாதவர். எனக்காகத்தான் கோயிலுக்கே வருவார். அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அன்னையை வணங்க ஆரம்பித்தபின் 10,12 ஆண்டுகளாக வீடு கட்ட வேண்டும் என்ற அவருடைய ஆவல் (வேறு சில காரணங்களால் தடைப்பட்டிருந்தது) சுமுகமாக மனதுக்குப் பிடித்தமாதிரி நிறைவேறியது. உரிய பணி மாற்றம், நல்ல பதவி, கார் போன்ற பல முன்னேற்றங்கள் எங்கள் வாழ்வில் ஏற்பட்டுள்ளன. வீடு வாங்கும் சமயத்தில் கூட இருந்த பொருளாதாரத் தடை, பணத்தாமதம் போன்றவை அன்னையின் பரிபூரண அருளால் நீங்கி அருள் கிடைக்கப்பெற்றது எனது அனுபவம். இருவரும் இறைவனை முழுவதுமாக நம்புகின்றோம். எங்கள் இரட்டைக் குழந்தைகளும் அன்னையிடம் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளனர்.

* * *

" சிறு குறிப்புகள் "

சென்னை I.G.

1963இல் நேரு அன்னையை வந்து தரிசித்தார். நேரு தரிசனம் என்று வரவில்லை. 1934இல் அவர் புதுவை வந்த பொழுது திலீப்குமார் ராய் என்ற அவர் நண்பர் ஆசிரமத்திலிருந்தார். அவரை நேரு பார்க்க விரும்பினார். ஆனால் ஸ்ரீ அரவிந்தர் அதை அனுமதிக்கவில்லை. அதே ஆண்டு காந்திஜி புதுவை வந்தார். ஸ்ரீ அரவிந்தரைச் சந்திக்க விரும்பினும் ஸ்ரீ அரவிந்தர் மாலை 4மணிக்குச் சந்திக்கச் சம்மதித்தார். தமக்குச் சிதம்பரத்தில் பொதுக் கூட்டமிருப்பதால் மாலை 4மணி வரை காத்திருக்க இயலாது என்று காந்திஜி போய்விட்டார்.

நேரு ஆசிரமச் சாதகர் இல்லை என்பதால் தம் சாதகரை ஸ்ரீஅரவிந்தர் சந்திக்க அனுமதிக்காத காலம் அது.

நேரு 63இல் வந்தபொழுது அன்னையை ஓரிரு நிமிடம் பார்க்க என வந்தவர் 15 நிமிடமிருந்தார், தியானம் செய்தார். அவர் வெளியே வந்தவுடன் அவருடன் வந்த அனைவரும் (நேருவை அனுப்புமுன்) அன்னை தரிசனம் செய்ய பஸ் ஸ்டாண்டில் Qக்குள் சண்டையிடுவதுபோல் முண்டியடித்துக் கொண்டு அன்னை அறையில் நுழைந்த பரிதாபக் காட்சி அன்னையை மனம் உடையச் செய்தது.

சென்னை I.G. அன்னை முன் வந்து நின்றார். “அவர் வந்தவுடன் பெரும் தன்மை என்னை வந்து கவ்வியது” என்றார் அன்னை. நேருவுடன் வந்தவர்கள் மத்திய அரசு மந்திரிகள், அகில இந்தியத் தலைவர்கள். அவர்களிடம் அன்னை பெருந்தன்மையைக் காணவில்லை.

இன்று வந்தவர்களில் பெருந்தன்மை நிறைந்தவர் அப்போலீஸ் அதிகாரி மட்டுமே

என அன்னை கூறினார். பெருந்தன்மை ஆன்மீகத்திற்குரியது. தொழில் எதுவானாலும் மனம் உயர்வாக இருந்தால் அன்னையிடம் ஆன்மீகப் பலனைப் பரிசாகப் பெறலாம் என்பதை அன்னையின் கூற்று விளக்குகிறது. அன்னைமட்டுமே ஒருவர் ஆன்மீக உயர்வை கண்டு கொண்டு பரிசளிக்க முடியும்.

* * *

"அன்பர் உரை"

நஷ்டமும், தோல்வியும் நம்மவர்க்கில்லை

(சென்னை - மாம்பலம் தியான மையத்தில் 13.7.98 அன்று திருமதி. விஜயா நாராயணன் நிகழ்த்திய உரை)

பணத்தை பாங்கில் போட்டால் பத்திரமாக இருக்கும். பாங்கே திவாலானாலும் சர்க்கார் பணம் தரும். தொழிலில் பணத்தைப் போட்டால் இலாபம் வரும், நஷ்டமும் வரும். பாங்கில் போட்ட பணத்திற்கு நஷ்டமில்லை, வட்டியுடன் வரும். தொட்டியிலிருந்து நீர் முகந்தால், தொட்டியில் நீர் குறையும். கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைத்தால் நீர் குறையாது. நண்பர்கள் மனஸ்தாபப்பட்டால், நட்பு குறையும், விரிசல் வரும், விலகவும் செய்வார்கள். குடும்பத்தில் சந்தேகம் வந்தால், அது அதிக நாழி நிற்காது. சந்தேகப்பட்டதற்கு வெட்கப்படுவார்கள். பாசம் முன்பைவிட அதிகமாகும். கைப்பொருளைப் பிறருக்குக் கொடுத்தால் குறையும். கற்ற வித்தையை அடுத்தவர்க்குக் கொடுத்தால், அறிவு உயரும்.

* வாழ்வுக்கு நஷ்டம் உண்டு, தோல்வியும் உண்டு.

* யோக வாழ்வுக்கு நஷ்டமும் இல்லை, தோல்வியும் இல்லை.

பணம் நஷ்டப்படாதவனுக்குத் தொழில் நுணுக்கம் தெரியாது என்பது அனுபவம். அபிப்பிராய பேதமில்லாத உறவுக்கு நெருக்கமில்லை என்பது இலக்கியம். பேதம் ஏற்பட்டால் தெளியும். தெளிவு உறவை உயர்த்தும். சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் உத்தியோக உயர்வுண்டு. பதவியிலிருந்து இறங்குவதும் உண்டு. I.A.S இல் சேர்ந்தபின் உயர்வுமட்டம் உண்டு, இறக்கம் இல்லை.

வாலியை எதிர்ப்பவருக்கு அவர் பலத்தில் பாதி வாலிக்குப் போகும். வாலிக்கு தோல்வியே இல்லை. இது vital power உணர்ச்சிக்குரிய சக்தி. மனம் அதைவிட உயர்ந்தது. ஆன்மா அதனினும் உயர்ந்தது. எதிரி என வந்தால் அவனுடைய சக்தியில் பாதி தனக்கு வரும் என்பது ஆன்மாவுக்கும் உண்டு. ஆன்மாவுக்கு தோல்வி வர வழியேயில்லை. Vital power என்பது லஞ்சம் கொடுத்து சாதிப்பது. ஆன்மாவின் சக்தி உயர்ந்தது.

கொடுத்த பணம் வருமா, வாராதா என்ற பிரச்சினையுண்டு. நண்பனுக்குக் கொடுத்த பணம், தம்பி எடுத்துக்கொண்டு போன பணம் வருமா, வாராதா என்ற பிரச்சினையில்லை. நிச்சயமாக வரும். பணம் வாராவிட்டால், நட்பு உயரும், உறவு நெருங்கும்.

பணம் வருமா என்பது உறவிலும், நட்பிலும் இல்லை.

வருமானமில்லாத வீட்டுப் பையன் ஹாஸ்டலில் பணம் கட்ட தாயார் நகையை விற்றுப் பணம் அனுப்பினார். நண்பர் அரசியல் தீவிரவாதி. மணியார்டரில் அவன் கையெழுத்திட்டு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு அரசியல் செலவு செய்துவிட்டார். செய்தவர் பணக்காரர். இழந்தவர் இழப்பு பெரியது. கேட்க முடியாது. வருத்தப்படவும் முடியாது. நடந்ததை வேறொரு ஜமீன்தார் நண்பனுக்கு எழுதினார். உடன் பணம் அனுப்பி திருப்பித் தரக் கூடாது என்ற நிபந்தனையை விதித்தார். சில ஆண்டுகள் கழித்து அடுத்த பட்டம் பெற ஹாஸ்டலில் சேர்ந்தபொழுது, அந்த அரசியல் நண்பர் வந்தார். அது அவருள்ள ஊர். அரசியலை அப்பொழுது விட்டுவிட்டார். வசதியற்ற நண்பரை மாதம்தொறும் பார்க்க வரும்பொழுது அவரிடம் கூறாமல் ஹாஸ்டல் ஆபீஸுக்குப் போய் பில் கட்டுவார். அப்படி 10 மாதம் கட்டினார். நட்பில் நஷ்டமில்லை. நஷ்டமாகத் தோன்றினாலும் நட்பு உயரும். நஷ்டமும் யோசனை செய்து பார்த்தால் இருக்கவே இருக்காது. நட்பிலும், உறவிலும் வாராத நஷ்டம், அன்னையிடம் வரப்போகிறதா?

வாழ்வில் சத்தியம் சிறு அளவுண்டு. அதுவே மேற்சொன்னது போல் நடக்கிறதெனில், அன்னை வாழ்வு முழுவதும் சத்தியம். பொய் கலப்பற்றது. தோல்விக்கு வித்து பொய். பொய்யில்லாத அன்னை ஜீவியத்தில் பிறந்த யோக வாழ்க்கை நஷ்டத்தை எப்படித் தரமுடியும்? பெற்றுக்கொள்பவருடைய பொய் தடையாக இருக்கும், தாமதப்படுத்தும். அன்னை வந்தபின் நஷ்டத்திற்கு வழியேது? தோல்வி உயிரோடு இருக்க முடியாத சூழ்நிலை அது.

பல கோடியில் பாக்கரி ஆரம்பித்து கொஞ்சநாள் கழித்து மூடி, பல ஆண்டு அப்படியே இருந்து, கடன்காரர்கள் கையிலுள்ளதைப் பிடுங்கிப்போனபின், பொறுமையாக இருந்த அரசாங்கமும், பாங்குமே ஏலத்திற்கு வந்தன. இவர் எப்படித் தொழிலை இழந்தார், என்ன செய்தார், என்று தெரியவில்லை. பல ஆண்டு மூடினால், மெஷின் கெட்டுவிடும். பலவகையான திருட்டுகள் போகும். வட்டி அசலைப்போல் இரட்டிப்பாகும். கோடிக்கணக்கில் கடன் வாங்கியவருக்கு, ஆயிரக்கணக்கில், நூற்றுக்கணக்கில் பணம் புரளாது. யார் என்ன சொல்லமுடியும்?

இவர் அன்னையை அறிந்தார். பிரார்த்தனையை மேற்கொண்டார். அனைவரும் அன்னை செய்ய என்ன இருக்கிறது? என்றனர். என் மனமும் அதைத்தான் நினைக்கிறது. ஆசை கெட்ட கேடு போகிறேன் என்று நினைத்தார். ஏலம் ஒத்திப்போயிற்று! இது பெரிய விஷயம். ஆனால் இதனால் என்ன நடந்துவிடப் போகிறது என்றது மனம். பெருந் தொகையை வட்டியாக சேர்ந்ததைத் தள்ளிக்கொடுத்தனர். ஆச்சரியம்! அதனால் இப்பொழுது என்ன? ஆயிரம் நண்பர்கள் உதவிக்கு வந்தனர். இதுவரை கேட்காத ஆறுதல் மொழி காதில் விழுந்தது. மனம் இதமாக நினைத்தது. அதனால் உலை கொதிக்குமா? சற்று நம்பிக்கை வந்தது. ஒருவர் வந்து என்ன ஆனாலும் பாக்கரியை விடாதே என்றார். சொல் தெம்பு அளித்தது. நடைமுறைக்குத் தெம்பு போதாது. அடுத்த வாக்கியம் 'அன்றாட செலவுக்கு உதவுகிறேன்' என்றது!! இதுவரை கேள்விப்படாதது. சித்ரவதையுடனிருக்கும்பொழுது உயிர் பிழைக்கச் செய்யும் உதவி வதையை அனுபவிக்கத்தான் உதவுமோ? நன்றியுடன் உதவி பெற்றார். பாக்கரியைத் திறந்தார். ஓடுகிறது. ஆனால் அவருக்கு உயிர் போய் உயிர் வரவில்லை. உயிர் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறது. கடன் வாங்க, சிறிதளவு உயிர் வந்துள்ளது. 1 ரூபாய் கடன் வாங்க 2 ரூபாய் வட்டியும், கடனும் தரவேண்டும். கடன் கேட்டார். ஏதாவது வந்தால் போதும் என்றிருந்தார். எதிர்பாராதவிதமாக எல்லாத் தொகையும் பாங்க் வட்டிக்குக் கிடைத்தது. கிடைத்தது வந்து சேரும்

வரை உயிரிருக்குமா எனத் தெரியவில்லை. நம்பிக்கை வளர்கிறது. நம்பிக்கையால் வாழ வேண்டும். 40 வருஷமாக இது நான் பலமுறை பார்த்தது. நஷ்டத்தையே நாடி இலட்சியமாகப் போனவர்களையும், அன்னை நஷ்டத்திற்குள்ளாக்கவில்லை. நம்மவர்க்கு ஏது நஷ்டம்?

பரீட்சையில் எழுதுவதற்குத்தான் மார்க் போடுவார்கள். பையனுடைய புத்திசாலித்தனத்திற்கு மார்க் போடமாட்டார்கள். 8இல் ஒரு பங்குக்கு மேல் எழுத அவனுக்கு கைவரவில்லை. அதுவும் M.A.பரீட்சை. அவனுக்கும் பாஸ் போட்டு II class கொடுத்து பல்கலைக்கழக ஆசிரியராக்கிக் கொண்டனர். அன்னையை நிழலாக அறிந்தவர் நிலை இது.

**எழுதாத பரீட்சையிலும் தோல்வி அன்பர்க்கில்லை.
முறையோடு படிப்பவர்க்கு ஏது தோல்வி?**

மாதம் 4 லட்ச லாபம் சம்பாதிக்கலாம் என்றார் மாணேஜர் பதவிக்கு வந்தவர். மொத்தமாக 27 லட்சம் நஷ்டமாயிற்று. மாணேஜர் அன்னையை நாடினார். தன் சோம்பேறித்தனத்தையும், இல்லாததைச் சொல்வதையும், பதில் பேசாமல் நிற்பதையும் 1 மாதம் ஒத்தி வைத்தார். பாக்கரி அந்த மாதம் 8 லட்சம் சம்பாதித்தது. அவருக்கு ரூ. 5000/- அதிகச் சம்பளம் கொடுத்தனர். மீண்டும் தம் பழக்கங்களை மேற்கொண்டார். கூடினநேரம் உண்மை பேசினாலும், அந்த நேரம் அன்னை செயல்படுகிறார்.

திவாலான எஸ்டேட்டை புரோக்கர் சாதுரியத்தால் வாங்கி விழி பிதுங்கியவரை அன்னை, முதலை மீட்டுத் தந்தார். மீட்ட முதலை திவாலாகப் போகின்றவர் கையில் ரசீதும் இல்லாமல் கொடுத்துவிட்டு நின்றார் இழந்ததைப் பெற்றவர். கடனைத் திருப்பித்தர வேண்டியவர் ஹைகோர்ட்டிற்குத் திவால் நோட்டீஸ் கொடுக்கப் போகிறார். தற்செயலாக அவரும் அந்த நேரம் அன்னையைத் தரிசித்தார். வாங்கிய கடனை எப்படியாவது கொடுக்க திவாலாகும் நிலையிலும் அவர் முயன்று பணம் கொடுத்தவரை நாடிவந்தால், கொடுத்தவர் ஓடி ஒளிந்து கொண்டார். அவரை அவர் நண்பர் மூலம் தேடிவந்து கடன் பெற்றவர் கடனைத் திருப்பித் தந்தார். இவை அன்பர் அனுபவங்கள்.

**முறையாக, திறமையாக, நேர்மையாக, உழைப்பவர்
அன்பரானால், அவருக்குத் தோல்வி ஏது? நஷ்டமேது?**

தொழிலை நண்பர்களிடம் ஒரு பக்தர் ஒப்படைத்தார். அவர்கள் நண்பர்களாகவோ, பக்தர்களாகவோ நடந்து கொள்ளவில்லை. வேலை செய்யாமல், பணத்தை விரயம் செய்து உலகமே பாராட்டிய முன்னோடித் திட்டத்தை முழுவதும் நாசமாக்கினர். பெருநஷ்டம் வந்தது. முதல் போட்டதைப்போல் இருமடங்கு நஷ்டம் வந்தது. நண்பர்கள் பாராட்டை எதிர்பார்த்தனர். பரிசு கேட்டனர்! இதுவே வாழ்வளிக்கும் பலன். பக்தர் நண்பர்களால் மனம் உடையவில்லை. மனம் புண்பட்டது. புண்படக்கூடாது என்பது சட்டம். பொறுத்துக்கொண்டாலும், மனம் புண்படாமலிருக்க மறுத்தது. உனக்குப் புண்படும் உரிமையில்லை என்று மனத்திடம் கூறினால் அதை மீறி மனம் வெந்தது. போராட்டம் 1 ஆண்டு தொடர்ந்தது. மனம் புண்படாமல் இருக்க இசைந்தது. என்ன இலாபம் வந்திருக்குமோ, அது அன்பின் பரிசாக வந்தது.

நண்பர்கள் துரோகம் செய்யலாம்.

வாழ்வு அவர்களுக்குத் துணை செய்யலாம்.

**குடும்ப வாழ்வும் நண்பர்களை அங்கீகரித்து
அட்டகாசம் செய்யலாம், மனம் புண்படலாம்.**

ஆறுதல் கூற வேண்டியவர் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பலாம்.

**உறுதுணையாக இருக்க வேண்டியவர், உயிரை
எடுக்கலாம்.**

குடும்பம் ஊராருடன் சேர்ந்து குதுகலப்படலாம்.

**நல்லவனுக்கு வந்த நஷ்டம் ஊரில் அனைவருக்கும்
வயிற்றில் பாலை வார்க்கலாம்.**

பொறாமை பலிக்கலாம். பொய் பலிக்கலாம்.

ஆனால்,

**அன்னை நஷ்டம் தருவதில்லை, அன்னையிடம்
தோல்வியில்லை, நஷ்டமும் தோல்வியும் வருகின்றன
எனில் அவர் வாழ்வில் அன்னையில்லை.**

பெரும்புகழும், பெருஞ்செல்வமும், பெரிய வருமானமும் பெற்றிருந்தேன். நல்லவர், இனியவர் என்பவர்கட்கு உதவப் போனேன். என் பெருஞ்செல்வத்திற்கு ஆபத்து வந்தது. வருமானம் என்ன ஆயிற்று எனத் தெரியவில்லை. கூடை நிறைய நகை போயிற்று, அத்துடன் கார்களும் போயின என்பது ஒருவர் நிலை.

கூடை நகையைக் கடலில் போடலாம். அது உன்னைவிட்டுப் போகாது. பெரு நஷ்டம் வந்திருக்கலாம். அது அன்னையை அறியும் முன், அன்னையை அறிந்தபின், நஷ்டம் திருவுருமாறி இலாபமாக வரும். போன பணம் மட்டும் திரும்ப வாராது. வரும்பொழுது திரளாக வரும். 1½ கோடியை இழந்தவர், 1½ ஆண்டில் 2½ கோடி பெற்றது அன்பர் அனுபவம். வருவதற்கு வழியே தெரியாமலிருக்கலாம். பெற்றவரே, இனி கொடுக்க வழியில்லை எனப் பிரகடனப்படுத்தலாம். எவருக்குமே வழி தெரியாமலிருக்கலாம்.

உலகச் சரித்திரத்தில் அதிகக் கடன்பட்ட கம்பனியை மூடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என நிர்வாகமும், பத்திரிகைகளும், சர்க்காரும், பொதுஜனமும் ஒருவாய்ப்பட்டதுபோல் சொன்ன பொழுது, எதிராக நல்ல சொல் சொல்ல ஒருவரில்லை.

“சரியான முடிவுகளை எடுத்தால், கம்பனியை மூட வேண்டாம், அத்துடன் கம்பனி உயரும்” என ஒரு பக்தர் சொன்னார். அதைக் கம்பனியிடமும் சொன்னார்.

1700 கோடி நஷ்டத்தை அக்கம்பனி ஈடுசெய்து மேலும் 1700 கோடி இலாபம் மூன்றாண்டில் சம்பாதித்து, முன்பு போல் இருமடங்காகி, இன்று பணம் பெருகிய (cash cow) கம்பனியாக பவனிவருகிறது.

மனம் அன்னையை நாடி, முடிவு சரியாக இருந்தால் போன பணம் இரட்டிப்பாகத் திரும்ப வரும். வரும்பொழுது வளர்ச்சியுடனும், வாய்ப்புடனும், பிரபலத்துடனும் வரும்.

ஆறு வருஷமாக ஆயீசில் சதி செய்தனர். அனைவரும் கொண்டாடியவர் பெறும் வெற்றி அனைவருக்கும் பொறாமையைக் கொடுத்தது. பொறாமை தீயாக எரிந்தது. இல்லாத புகார்களை இருப்பதாக தலைவரிடம் கூறினர். தலைவர் பக்தரை அழைத்து “அனைவரும் உன் மேல் பொறாமைப்படுகின்றனர்” என்றார். தலைவர் சிக்கலில் மாட்டிய நேரம் பக்தரைப் பழிவாங்க நிர்ப்பந்தம் செய்தனர். தலைவர் ஊழியர் கூட்டம் போட்டார். புகாரில் ஆரம்பித்த தலைவர், புகார் கொடுத்தவர் மீது எரிந்து விழுந்து கூட்டத்தை முடித்தார். அடுத்த சிக்கலில் தலைவர் வசமாகச் சதிகாரர் கையில் மாட்டிக்கொண்டார். பக்தர் பழிவாங்கப்பட்டார். செய்தி நேரடியாக அன்னையிடம் போயிற்று. தலைவர் அன்று மாலை உத்தரவை கிழித் தெறிந்தார், சதிகாரர்களை மோசமாகத் திட்டி வெளியே அனுப்பினார். நோட்டீஸ் எழுதிய வக்கீல் மனைவிக்கு அன்று மாலை பயித்தியம் பிடித்தது. அடுத்த ஆண்டு தலைவருக்கு வேலை போயிற்று. பக்தர் அடுத்த ஆண்டு அதிர்ஷ்டப் பரிசுடன் அங்கிருந்து விலகினார்.

அன்னைக்கு நிகர் அன்னையே.

தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றுவது அருளாகும்.

நஷ்டம் என்றால் என்ன? தோல்விக்குரிய விளக்கம் எது?

பொருள் நஷ்டம் வருகிறது. அதற்கு நாமறிந்த காரணங்கள் பல. அவை அனைத்தும் புறத்திற்குரிய காரணங்கள். அகத்திற்குரியது எது? அகம் என்பது மனம். புரியாவிட்டால், பிடிக்காவிட்டால், முடியாவிட்டால், மனம் ஈடுபாடில்லாவிட்டால், நஷ்டம் ஏற்படுகிறது.

மனத்தின் இயலாமை, நஷ்டத்திற்கு வித்து.

தோல்வி எது?

நாம் சந்திக்கும் நிகழ்ச்சி, கடமை, செயல் ஆகியவற்றைவிட நமக்கு strength வலிமை குறைவானால் தோல்வி ஏற்படுகிறது. புறநிகழ்ச்சிகள் அவற்றைப் பிரதிபலிப்பதால் அவை பொருட்டல்ல.

நாம் என்பது மனம். எக்காரணத்தாலோ, மனம் ஈடுபாடு இல்லை எனில், வலிமை இல்லை எனில் நஷ்டமோ, தோல்வியோ ஏற்படுகிறது. இதுவே ஆன்மீக, மனோதத்துவ உண்மை.

அன்று புரியவில்லை, பிடிக்கவில்லை, ஈடுபாடில்லை, வலிமையில்லை, இன்று அது புரிந்தால், பிடித்தால், ஈடுபாடிருந்தால், வலிமையிருந்தால் என்ன நிலைமை? நஷ்டப்பட்டவர் இன்று ஆசையால் நஷ்டப்பட்டேன் என்ற அறிவு பெற்றால் என்ன வரும்? அறிவு வரும். இனி அதுபோன்ற நஷ்டம் வாராது. இதை, புத்தி கொள்முதல் என்பார்கள். பொறாமையால் கொலை செய்தேன், அவசரப்பட்டு முதலையிழந்தேன், நண்பனை நம்பி ஏமாந்து போனேன், என்பவர்கள் இன்று பொறாமையைக் கைவிட்டால், அவசரம் தவறு என்றுணர்ந்தால், இனி ஏமாற மாட்டேன் என்றால் மனம் நிம்மதியடையும். போகிற கதி, நல்ல கதியாகும். இந்த அறிவுக்கு இழந்ததைப் பெற்றுத் தரும் திறனில்லை.

அன்னைக்கு, இம்மனமாற்றம், வேறு. இழந்ததைப் பெற்றுத் தரும்.

3 வருஷமானாலும் 37 வருஷமானாலும், மனம் இன்று தவற்றை உணர்ந்தால், உணர்ந்து சமர்ப்பணம் செய்தால், இழந்தது வரும். வருவது அதிகமாக இருக்கும்.

நேர்மையும், திறமையும் உள்ள உழைப்பாளிக்கு நஷ்டமும், தோல்வியும் வாராது. கடந்த கால நஷ்டத்தை ஏற்படுத்திய காரணத்தை இன்று அறிந்து

- * மனம் மாறினால்,
- * மாறிய மனம் செயல்பட்டால்,
- * மாறியது உண்மையானால்,
- * பலன் வர சில நாட்களோ,
- * சில மணி நேரமோ ஆவதில்லை,
- * அதே நிமிஷம் இழந்ததைப் பெறுவோம்,
- * பெறும்பொழுது அது பெரியதாக இருக்கும்.

* * *

‘லைப் டிவைன் - கருத்து’

P.84 Understanding the wider purpose of Nature, there is no waste

இயற்கையில் விரயம் என்பதில்லை

விரயம் என்பதை நாம் அறிவோம். தேவைக்கு மேல் திறமையற்றவர் செய்யும் செலவு விரயமாகும். 5ஆம் வகுப்பு படிக்க கிராமத்து பணக்காரர் மகனுக்கு மாதம் 4000 ரூபாய் செலவு செய்து டவுனில் வீடு எடுத்து சமையல்காரனை வைக்கிறார் எனில் அது விரயம். அது போன்ற எல்லா விரயங்களையும் நாம் அறிவோம்.

பல்வேறு காரியங்கள் விரயம்போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் அது விரயமாகாது. நேரடிப் பலனை மட்டும் கருதுபவர்கள், அது போன்றவற்றை விரயம் எனக் கருதுவார்கள். வருமானம் குறைவான வீட்டில் பெரு முயற்சி எடுத்துப் பெரும்செலவு செய்து குழந்தைக்குச் சங்கீதம் கற்பிப்பதை அனைவரும் விரயம் என்பர். குழந்தையின் திறமையை அறிந்தவர்கட்கு அது விரயமாகத் தெரியாது. பிற்காலத்தில் குழந்தை பாடகியானால் அது விரயமில்லை எனப் புரியும். அடுப்பூதும் பெண்ணானால் விரயமாகத் தெரியும்.

நேரடியான விரயமானாலும், மறைமுகமான விரயமானாலும் இயற்கையில் விரயம் என்பதேயில்லை என்ற பகவான் மேலும் கூறுவதாவது:-

பல்வேறு காரியங்களை ஒரு செயல்மூலம் சாதிப்பதில் இயற்கைக்கு நிகரில்லை.

அதாவது, நாம் இயற்கையில் விரயம் எனக் காண்பவை உண்மையில் அதிகத் திறமைக்குரிய முறைகள் என்றாகிறது. மழைபெய்து நீரெல்லாம் கடலுக்குப்போவது, புயலடித்து நாசம் செய்வது, காட்டில் பெய்யும் மழை போன்ற ஆயிரம் செயல்களை நாம் அனைத்தும் விரயம் எனக் கருதுகிறோம்.

அன்னை பக்தர்கள் தங்கள் கடந்த வாழ்வைக் கருதினால் “இப்படி விரயமாக்குவது பொறுக்குமா?” எனச் சலித்துக்கொண்ட

நிகழ்ச்சிகள், பிற்காலத்தில் பெரு இலாபத்தில் முடிந்ததைக் காணலாம். விரயமே கூடாது என்று அன்னை கூறுவதை எப்படி இத்துடன் சேர்ந்து புரிந்து கொள்வது?

- * திறமையற்றவர்க்கு விரயம் ஏற்படும்.
- * அதனால் திறமையை நாடுபவர் விரயத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும்.
- * திறமை பெருந்திறமையானால் நம் நிலைக்கு மீறிய கட்டத்தில் சாதிக்க முடியுமானால், நம் நிலையிலுள்ளவர்க்கு நம் செயல் பெரு விரயம் செய்வதாகத் தெரியும்.
- * நாம் சாதிக்கும் காரியத்தைக் கருதும்பொழுது, விரயமில்லை என்பதுடன் அளவுகடந்து சிறிய முயற்சியால் அளவு கடந்த பெரிய காரியத்தைச் சாதித்துவிட்டோம் எனப் புரியும்.

ஹாஸ்டலில் இரவு பகலாய் அனைவரும் பரீட்சைக்குப் படிக்கும் பொழுது ஒரு கெட்டிக்கார மாணவன் லைப்ரரியில் படிப்பதை விரயமாகக் கருதும் நண்பன், “படித்தால் I class வரும்! ஏன் நேரத்தை விரயமாக்குகிறார்?” என்கிறார். I class வாங்க வேண்டியவன் II class வாங்குகிறான். இதை விரயம் என நாம் ஏற்கிறோம். திறமையும், நேரமும் விரயமாகிவிட்டன.

II class வாங்கி I.A.S எழுதி, லைப்ரரி படிப்பால் பாஸ் செய்தால் அன்றைய விரயம் இன்று பலன் கொடுத்ததைக் காண்கிறோம். இதனுள் உள்ள கருத்துகள்:

- * சிறியவன் பெரிய காரியம் செய்ய அதிக முயற்சி வேண்டும்.
- * இயற்கையில் விரயமில்லை என்பதைப்போல், வாழ்விலும் விரயமேயில்லை.
- * பணம் விரயமானால் அறிவு வளரும், முயற்சி விரயமானால் திறமை வளரும்.
- * எது விரயமாகத் தோன்றினாலும், அடுத்த உயர்ந்த நிலையில் உரிய பலனிருக்கும்.

P.10 This was the day when Satyavan must die

இன்று சத்தியவான் மரணமடைய வேண்டிய தினம்

மேதை என்பதற்குப் பல அடையாளங்களுண்டு. சீனுவாச இராமானுஜம் கணக்கைப் பார்த்ததும் அதைப் போட்டுப் பார்க்காமல் விடையை அறிந்தார். அதுவே அவர் மேதாவிலாசம். பரீட்சை பேப்பரைத் திருத்தியவர் பையன் காப்பி அடித்ததாக நினைத்து பூஜ்யம் மார்க் போட்டார்.

மேதையின் அறிவு சிறப்பாக வெளிவருவதை உலகம் தவறாக அறியும். ஒருவன் சிறப்பை உலகம் தவறு எனக் கண்டால், அவர் மேதை என நாம் அறியலாம். மேற்கண்ட வரியை ஸ்ரீ அரவிந்தர் முழுக் காவியத்திலும் சிறப்பான அடியாகக் கருதினார். அதை ஒரு சாதகர் திருத்தச் சொன்னார்.

சாவித்திரியின் பயணம் சத்தியவானின் மரணத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. காவியம் அஸ்வபதியின் யோகத்தில் ஆரம்பித்து, சாவித்திரியின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, திருமணம் என்று தொடர்ந்து சத்தியவானின் மரணத்திற்கு வரும். Epic poetry பெருங்காப்பியம் நடுவில் ஆரம்பிப்பது என்பது மரபு, மரபை ஒட்டி ஸ்ரீ அரவிந்தர் காவியத்தை இங்கு ஆரம்பிக்கிறார். முதலில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் சாவித்திரி எழுத ஆரம்பித்தது 1920க்கு முன். அதை 14 வரியுள்ள sonnet ஆக எழுதினார். சாவித்திரி மட்டுமே பகவான் இறுதிவரை - 1950 - எழுதிய நூல். காவியம் 12 புத்தகம் என்பது மரபு. அவர் திட்டம் அதுவன்று. ஆனால் 12 புத்தகமாகவே சாவித்திரி முடிந்தது. முதலில் தாமே எழுதினார். கையால் எழுதுவதும் உண்டு. டைப் அடிப்பதும் உண்டு. பார்வை மங்கியபின் பகவான் சொல்ல நிரோத்பரன் எழுதினார். 1950 ஜூன்மாதம் பகவான் நிரோத்பரனிடம் 'சாவித்திரியைச் சீக்கிரம் முடிக்க வேண்டும்' என்றார். அதுபோல் முடித்தார். 1950 டிசம்பரில் பகவான் சமாதியான பின்னரே அவர் கூறியதன் அர்த்தம் விளங்கியது.

- * அமரத்துவத்தின் ஆனந்தம் புவியின் பரிசு.
- * காலத்தின் கடுமையைக் கருதும் மனநிலை.
- * ராஜ்யத்தின் உரிமை தணியாத ஆசை.
- * தீர்க்கமான அலட்சியத்தின் தூரத்துப்பார்வை.
- * வலியின் சிலையான சலனமற்ற தெய்வம்.
- * தணியாத பாதகத்தின் தர்மகர்த்தா.
- * வேதனையான விவாதத்தின் சுணக்கமான மையம்.
- * இருளினின்று பிறக்கும் தெய்வங்கள்.
- * சுவர்க்கத்தின் வேதனையும் போராட்டமும்.
- * சலனமற்ற சக்தியாக அவள் எழுந்தாள்.
- * காலத்தையும் விதியையும் காணும் ஆன்மா.
- * ஜீவராசிகளின் அஞ்ஞானக் குரல்.
- * காலத்தின் கதியை விழித்துணர்ந்தாள்.
- * அமரனின் அரவணைப்பில் மீண்டும் துவக்கினாள்.
- * வேதனையும் ஆசையும் செய்யும் தியாகம்.
- * சிந்தாத கண்ணீரின் நித்திய சடங்கு.
- * தெய்வத்தின் கடுமையால் பீடிக்கப்பட்டாள்.
- * காலம் கடந்த கவலையின் ஆழம் வாழ்வின் லட்சியமன்று.
- * புவியின் வேதனைக்கு வாரிசு.
- * தழலான இதயத்தின் நிழல்.

* * *

Agenda

Vol III P.268 Europe has material sincerity which will help for her progress

ஐரோப்பியர் செயலில் உண்மையுள்ளவர். அது அவர்கட்கு உதவும்

ஒரு பொருள் அழகாகச் செய்யப்பட்டிருந்தால், அது செய்யுமிடத்திற்குப் போய் செய்பவர்களைப் பார். அவர் எவ்வளவு பொறுப்பாக, பொறுமையாக, நிதானமாகத், திறமையாகச் செய்கிறார் என்று கவனி. அவருடைய எத்தனை ஆண்டு அனுபவம் பயன்படுகிறது என்று பார். அவருக்கு நீண்ட அனுபவமிருக்கும். பெரும்பாலும் அவர் தகப்பனார் இத்தொழிலைச் செய்திருப்பார். அழகாக பைண்ட் செய்யப்பட்ட புத்தகம், நன்றாகத் தைக்கப்பட்ட சட்டை, பலர் வியக்கும்படி எழுதப்பட்ட பிராது, கண்ணில் ஒத்திக்கொள்ளும்படி டைப் செய்யப்பட்ட கடிதம், ஒரே கட்டில் குணமான கட்டி, சிறப்பாக எழுதப்பட்ட பள்ளிப்பாடம் எதுவானாலும் சிறப்பான வேலையைச் சிறப்பாகச் செய்வது எளிதன்று. எந்தத் தொழிலிலும் அதுபோல் ஓர் ஊரில் ஓரிருவரே இருப்பார்கள். இந்நிலையை முதல்முறையில் எட்ட முடியாது. தொழிலில் எவரும் சிறப்பாகச் செயல்படுபவர் என்பது பல தலைமுறைகளில் ஏற்படும் நிலை. நம் நாட்டில் இதுவரை கடந்த 100, 200 வருஷமாக ஆங்கிலத்திலோ, தமிழிலோ அச்சுப்பிழையின்றி புத்தகங்கள் ஏதாவது ஒன்றாவது வெளியாகியிருக்கிறதா? மேல் நாட்டில் 200 வருஷத்திற்குமுன் அந்நிலையை எட்டிவிட்டனர்.

நாம் பல ஆயிரம் விஷயங்களில் மேல் நாட்டார் போல் perfection எய்தியுள்ளோம், திருமணம், திருவிழா, அறுவடை போன்ற பொதுக் காரியங்களிலும், தினசரி குளித்து சுத்தமாக இருப்பது என்பதிலும் நமக்கு அது உண்டு. பல் விளக்காமல் சாப்பிடுபவர்களைப் பார்க்க முடியாது. மேல் நாடுகளில் bath room என்பது 50 ஆண்டுகளாகத்தான் உண்டு. தெருவுக்கு ஒன்றிருக்கும், மாதம் ஒருமுறை, வாரம் ஒருமுறை குளிப்பவர்கள் அங்கு போய்க் குளிப்பார்கள். இந்தியர்கள் cleanliness is next to godliness சுத்தம் சோறுபோடும் என்பதை நிலை நிறுத்தியுள்ளனர்.

இந்தியர்கள் பொய் சொல்வதில்லை என ஒரு காலமிருந்தது. அதிலிருந்து இன்றுவரை எப்படி வாழ்வில் பொய் அனுமதிக்கப்பட்டது என்று யோசனை செய்தால், எப்படி வீரம், தைரியம், கற்பு, சத்தியம், உண்மை, விஸ்வாசம் போன்றவை அழிகின்றன என்று தெரியும். எப்படி அவை உருவாக்குகின்றன என்பது அதற்கு முன்னுள்ள ஆராய்ச்சி.

Material sincerity, vital sincerity, mental sincerity, spiritual sincerity ஐடத்தில் உண்மை, உணர்விலுண்மை, அறிவிலுண்மை, ஆன்மாவிலுண்மை, ஆகியவை எப்படி உருவாகின்றன, உருவானபின் அதைக் காப்பாற்றுவது எவ்வளவு சிரமம் என்பதை நாம் நம் அனுபவத்தைக் கொண்டு சிந்தித்துப்பார்த்தால் ஐரோப்பியர் எட்டிய நிலையின் உயர்வு விளங்கும்.

நம்மையே நாம் சோதனை செய்தால் பெரும்பாலோர்க்கு இதுபோன்ற சிறப்பு perfection எந்த விஷயத்திலுமேயில்லை என்று தெரியும். 40 வயதான ஹைகோர்ட் வக்கீல், 'படிப்பு என்பது எல்லோர்க்கும் வாராது. என்னை இன்று 7 ஆம் வகுப்பில் கொண்டு போய் படிக்கச் சொன்னால் எனக்கு முதல் ராங்க் வருமா என்றால், அது அங்குள்ள புத்திசாலிப் பையனுக்குத்தான் போகுமே தவிர எனக்கு வாராது' என்றார்.

அகந்தை தவறு என்கிறோம். சமூகத்தில் அகந்தை உருவாகாதவர்கள் மூன்றிலொரு பங்கினர். அகந்தை உருவானபின்னரே அதைவிட வேண்டும். அதுவே இல்லாதவனுக்கு பிரச்சினையில்லை.

மேல் நாட்டாருக்கு material sincerity உண்டு என்பதுபோல் நமக்கு spiritual sincerity உண்டு. நாம் அவர்கள் பெற்றுள்ளதையும், அவர்கள் நாம் பெற்றுள்ளதையும் பெற்றால் உலகம் முழுமை பெறும்.

- * உண்மை sincerity என்பது கடினம்.
- * அதை எல்லா நிலைகளிலும் பெறுவது பூரண யோகத்திற்கு அவசியம்.
- * உள்ளதைப் பூர்த்தி செய்து, இல்லாததைப் பெற முயல்வது சரி.

பூமாதேவிக்கு பீரம்மத்திடமிருந்து ஸ்ரீ அரவிந்தர் வரம் கேட்டார். சத்தியஜீவியம் புவிவாழ்வில் வெளிப்படவேண்டும் என்பதே அவ்வரம். வரம் கிடைத்து அதன் பலன் பெற நிபந்தனை ஒன்றுதான் - மனிதனுடைய பூரணச் சரணாகதி

மனிதன் தனக்கு வரம் கேட்பான். கேட்பதைத் தெய்வத்திடம் கேட்பான். இதுவரை மனிதன் கேட்ட உயர்ந்த வரம் தனக்கு மோட்சம் வேண்டும் என்பது. பெரிய ஆத்மாக்கள் கேட்ட வரம் பெரியது. உலகில் இருளில் உள்ள ஜீவன்கள் விழித்து சத்தியத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும், மனிதன் அன்பைச் செலுத்த வேண்டும் என்ற வரங்களை அவதாரப் புருஷர்கள் கேட்டார்கள். என்ன பெற்றார்கள் என்று தெரியாது.

ஒரு வீட்டில் 6,7, பேரிருந்தால் ஒருவர் Ph.D பட்டம் பெறுவது பெரியது. அரிது. பலகோடி ரூபாய் செல்வம் பெறமுடியாது. MLA அல்லது MP ஆவது சாதாரண மனிதன் வாழ்வில் எளிமையாக நடக்கும் நிகழ்ச்சியில்லை. இவை வரம் கேட்டு நடப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அடுத்த கட்டத்தைச் சிந்திப்போம். நான் பெற்ற Ph.D பட்டத்தை என் வீட்டில் அனைவரும் பெற வேண்டும் என்று ஒரு வரம் கேட்க முடியுமா? பெறுவது அப்புறம். அவர்கள் இன்றைய கல்விநிலை 10ஆம் வகுப்பு, B.A., 3ஆம் வகுப்பிருந்து அவர்களால் Ph.D பெற முடியுமா? இது நடக்கக் கூடியதா? வரம் கேட்க வாய் எழுமா? வீட்டிலிருந்து அடுத்து என் ஊரில் அனைவரும் அதே பட்டம் பெற வேண்டும் என்று கருத்து மனதில் உதிக்குமா? நான் MLA ஆனது போல் உலகில் அனைவரும் MLA ஆக வேண்டும் என ஒருவர் பேசினால், கேட்பவர்கள் எழுந்து போய்விடுவார்கள். இன்று எத்தனை ஊரில் ஒரு கோடீஸ்வரன் உண்டு? வீட்டில் ஒவ்வொருவரும் அச்செல்வம் பெறுதல், உலகில் அனைவரும் அதைப் பெறுதல் இன்று கற்பனைக்கு எட்டாத கருத்து.

- * ஸ்ரீ அரவிந்தர் என்ன கேட்கிறார்? யாருக்கு கேட்கிறார்?
- * அவர் கேட்பது படிப்பு, பட்டம், செல்வம், பதவியில்லை. இவையெல்லாம் அடங்கிய ஜீவியம். அது மனித ஜீவியம் (human consciousness).
- * இதை இன்று உலகில் ஒவ்வொருவரும் பெற நினைக்க முடியுமா? நினைத்தவர்கள் உண்டா?
- * மனித ஜீவியம் ஸ்ரீ அரவிந்தர் கேட்கும் சத்திய ஜீவியத்தை விடத் தாழ்ந்தது.
- * இடையே தெய்வமும், யோகியும், ரிஷியும், முனிவரும் உள்ளனர்.
- * ஒவ்வொரு மனிதனும் சத்திய ஜீவியத்தைப் பெறும் வரம் பெரிய வரம்.
- * ஸ்ரீ அரவிந்தர் யாருக்கு இதைக் கேட்டார்?
- * மனிதனுக்குக் கீழே விலங்கும், அதற்கு அடியில் தாவரமும், அதன்கீழ் மண்ணும் உண்டு. புவிக்கு ஸ்ரீ அரவிந்தர் கேட்ட வரம் இது.
- * யாரைக் கேட்டார்?
- * From the Highest, we asked for the greatest உயர்ந்த பீரம்மத்திடம் அதிகபட்ச வரத்தை, புவியனைத்திற்கும் வேண்டும் என ஸ்ரீ அரவிந்தர் கேட்டார்.
- * அதற்குரிய ஒரே நிபந்தனை பூரணச் சரணாகதி.

சரணாகதி அவ்வளவு பெரிய சாதனையை உலகில் அத்தனைக்கும் பெற்றுத்தருவது என்பதால் அது கடினம் என்றும் ஸ்ரீ அரவிந்தர் கூறினார். மனிதன் பக்தி, நம்பிக்கையோடு அன்னையை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டால் அவன் சரணாகதி மூலம் அத்தனையையும் சாதிக்க அன்னை விரும்பும்பொழுது, வாழ்வில் அதிர்ஷ்டம் என்பது மிகச் சிறிய குறிக்கோள் என்பதில் ஐயமில்லை.

திருவருள் விலாசம்

T.S. ராமனுஜம்

“என்னங்க நான் மட்டும் இங்கே எவ்வளவு நேரந்தான் கஷ்டப்படுவேன்? நாளைக்குப் புது வீட்டிற்கு மாறவேண்டும் என்ற நெனப்பு கொஞ்சமாவது இருக்கா உங்களுக்கு? கொஞ்சம் இந்தப் பொண்ணையாவது கவனிச்சுக்கக் கூடாதா” என்று அமுதா கத்த ஆரம்பித்தாள்.

“சே, இது என்ன வீடா! மனுஷனுக்குக் கொஞ்சமாவது நிம்மதி கெடைக்குதா” என்று உறுமிக் கொண்டே வந்த அன்பரசன் தன் மகள் வளர்மதியின் மேல் எல்லாக் கோபத்தையும் காட்டினான். தன் பங்குக்கு வளர்மதியும் கதற ஆரம்பித்ததில் அன்றைய மகாபாரதம் அந்த வீட்டில் ஒருவாறாக அரங்கேறியது.

இது அன்றாடம் நடக்கும் நிகழ்ச்சிதான். அமுதா, அன்பரசன் குடும்பத்தினர் குடித்தனம் மாறுவது வருடங்கள் பருவகாலம் தவறினாலும் தவறாது, இவர்கள் வீடு மாற்றுவது மட்டும் ஆறு மாதங்களுக்கொருமுறை அவசியம் நடந்தாக வேண்டிய விஷயம். வீட்டுக்காரர் தொந்தரவு வேண்டாம், கூட்டுக் குடித்தனக்காரர்கள் அனுசரித்துப் போகமாட்டேன் என்கிறார்கள் என்ற காரணங்கள் சாதாரண வீட்டில் வாழும் மனிதர்களுக்குத்தான், இவர்கள் குடித்தனம் மாறுவதற்கு காரணமே அவசியமிருக்காது. ஒரு சிறிய விஷயத்தை அமுதா பூதாகாரமாக்குவதில் மகா கெட்டிக்காரி. விளைவு வீடு மாற்ற வேண்டியதுதான்.

சென்ற ஓராண்டு காலமாகவே அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டதான் இருந்தார்கள். அன்பரசன் தான் நடத்தும் தொழிற்சாலைக்காக வாங்கிய வங்கிக்கடனால் பாக்கி அதிகமாகி விட்டது. வங்கி அதிகாரிகள் கடனைத் திருப்பிக் கட்டும்படி வக்கீல் நோட்டீஸ் விட்டிருந்தார்கள். இந்தக் குழப்பங்கள் அன்பரசனை ஓர்

அரக்கனாக மாற்றிக் கொண்டிருந்தன. எதற்கெடுத்தாலும் கோபம்!

ஆயிற்று, புது வீடு வந்து ஒரு வாரகாலம் ஆகிவிட்டது. அண்டைவீட்டாரோடு அமுதா பழகி சகஜநிலைக்கு வந்து விட்டாள். தொழிற்சாலை விவகாரம் அப்படியேதான் இருக்கிறது. ஒரு வியாழக்கிழமை மூவரும் கிளம்பி புதுவைக்கு வந்தார்கள். 30கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருக்கும் புதுவைக்கு மூவருமாகச் சேர்ந்து வருவது அதுதான் முதல் தடவை. ஸ்ரீ அரவிந்த ஆசிரமத்தைப் பார்க்கலாம் என்று தம்பதியர் வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக ஏகோபித்த முடிவுக்கு வந்தனர். உள்ளே நுழையும்பொழுதே இருவருக்கும் ஒரு புத்துணர்வு வந்ததுபோல ஒளிப்பொறி தெரிய ஆரம்பித்த உணர்வு சமாதியின் அருகே சென்று அமர்ந்தவுடன் இருவரையும் ஓர் ஆழ்ந்த அமைதி ஆட்கொண்டது. அமுதா அங்கு நிலவிய சுத்தத்தைத் தன் கருத்தில் பதிய வைத்துக் கொண்டாள். அன்னை மற்றும் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் திருவுருவப் படங்களை வாங்கிக் கொண்டனர். வேறு எங்கும் போகப் பிடிக்காமல் நேராக வீடு திரும்பினார்கள்.

ஆசிரமத்தில் பார்த்த சுத்தமான சூழல் மீண்டும் மீண்டும் அமுதாவின் மனதில் வலம் வந்தபடி இருந்தது. தன் வீட்டைச் சுத்தம் செய்வது என்று ஆரம்பித்தாள். ஆரம்பித்த பிறகுதான் புரிந்தது, தான் இதுவரை எவ்வளவு அசுத்தமான சூழலில் இருந்தோம் என்று. கிட்டத்தட்ட நான்கு நாட்கள் துப்புரவு செய்த பிறகு கூட அவளுக்குக் கொஞ்சமும் அலுப்பே வாராதது ஆச்சரியம்! இறுதியாக அன்பரசன் வைத்திருந்த பேப்பர்களைச் சீராக அடுக்கியவளுக்கு ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ரூ.30000க்கு வாங்கியிருந்த தேசிய சேமிப்புப் பத்திரம் கிடைத்தது. அன்பரசன் வீட்டிற்கு வந்ததும் அவனிடம் விஷயத்தைச் சொன்னாள். சுத்தம் செய்ததற்கு அன்னை கைமேல் பலன் தந்துவிட்டார்கள். அந்தச் சேமிப்புப் பத்திரம் இப்பொழுது ரூ.60000/- பெற்றுத் தரும் என்று கூறினான் அன்பரசன். அமுதா என்னங்க வீடுமாற்றி எனக்குப் போதும் என்றாகிவிட்டது, நமக்கு

என்று ஒரு வீட்டு மனை வாங்கலாமா? என்றாள். அன்பரசனுக்கும் அது சரியாகப்பட்டது.

அடுத்தநாளே தேசியச் சேமிப்புப் பத்திரப் பணத்தை புதுவைக்கு அருகில் ஒரு மனை வாங்க உபயோகப்படுத்திக் கொண்டார்கள். மனைப்பத்திரம் பதிவாகி வந்தவுடன் அமுதா அதை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் ஆசிரமம் சென்றாள். சென்ற முறை ஸ்ரீ அரவிந்த ஆசிரமம் சென்றதிலிருந்து எதையும் அன்னையைக் கேட்காமல் செய்வதில்லை என்ற பழக்கத்தையும் வளர்த்துக் கொண்டாள் அமுதா. மனைப் பத்திரத்தைச் சமாதியின் மீது வைத்து, ‘அன்னையே எங்களுக்கு நல்ல வீடாகக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு’ என வேண்டிக் கொண்டாள். சமாதியிலிருந்து திரும்பும்போது அவள் கண்ணில் அங்கே வைக்கப்பட்டிருந்த "SILENCE" என்ற போர்டு பட்டது. அதைப் படித்தவுடன் ஏதோ புரிந்தது போல இருந்தது அமுதாவுக்கு.

வீடு திரும்பிய அமுதாவின் மனதில் Silence என்ற வார்த்தை எதிரொலித்துக் கொண்டே இருந்தது. வாய் ஓயாமல் பேசும் அமுதா மௌனத்தை மனப்பூர்வமாகச் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக் கொண்டாள். பாக்டரியிலிருந்து திரும்பிய அன்பரசனுக்கு வீட்டுச்சூழலில் ஏதோ ஒரு வரவேற்கத்தக்க மாறுதல் இருப்பதை உணர்ந்தான். உடனே காரணம் புரிந்தது அவனுக்கு. அமுதாவின் குரல் அந்த வீட்டில் ஒலிக்காமலிருந்ததுதான்.

அதிசயத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனவனாக அன்பரசன் அமுதாவை அழைத்து என்ன விஷயம் என்று கேட்டான். நடந்த விஷயங்களை விவரித்த அமுதா இனிமேல் தேவை இருந்தால் கூட நான்கில் ஒரு பங்குதான் பேசப் போகிறேன் என்று தன் வேலைகளைத் தொடர்ந்தாள்.

மறுநாள் அன்பரசன் பாக்டரி போனபோது இரண்டு வெளிநாட்டவர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் ஒரு பெரிய நூற்புஆலை நடத்துவதாகவும் புதுவையிலிருந்த தொழிற்சாலைக்கு வந்தபோது ஒரு முக்கியமான dye கிடைக்குமா என்று விசாரித்ததில்

அன்பரசனின் தொழிற்சாலையை யாரோ அடையாளம் காட்டியதாகச் சொன்னார்கள். தன்னிடம் தயாராக இருந்த dye-ஐக் காண்பித்து அதில் கொஞ்சம் மாறுதல்கள் செய்து மறுநாள் அவர்களுடைய தொழிற்சாலைக்கே வருவதாகச் சொன்னான். அற்புதங்களை நிகழ்த்தும் அன்னையை அழைத்து தன் வேலையைத் தொடர ஆசிரமத்திலிருந்து dye தயார் செய்யும் வேலையில் இறங்கினான். தான் எதிர்பார்த்ததைவிட பலமடங்கு தொழில்நுட்பம் வாய்த்ததாக அந்த dye வந்ததில் அவனுக்குப் பூரண திருப்தி.

அடுத்த நாள் புதுவையிலிருந்த விசைத்தறியில் தன்னுடைய தயாரிப்பைக் கொடுத்தான். Test run சோதனை ஓட்டம் மிக திருப்திகரமாக வந்தது. நேற்று தன்னைச் சந்தித்த அதிகாரிகளிடம் போனபோது அவர்கள் சொன்ன விஷயம் அன்பரசனை ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தியது.

தங்கள் தறியில் உள்ள “ஊடு” என்ற யந்திரம் திடீரென பழுதடைந்ததால் பிரான்சிலிருந்து வரவழைக்க ஒரு மாதகாலம் ஆகும். இதன் நடுவில் வேலையை நிறுத்த முடியாது என்று அன்பரசனை அணுகினார். அவன் செய்து கொடுத்த dye இறக்குமதி செய்யும் dye-ஐ விட அதிவேகமாகச் செயல்படுவதால் ஒரு தறியில் ஒரு நாளைக்கு 25சதவீதம் அதிகமான உற்பத்தி செய்ய முடியும் என்று அறிந்து கொண்டார்கள். அன்பரசனே அவர்களுக்குத் தேவையான dye முழுவதையும் செய்து தந்தால் ரூ4 லட்சம் தொகை தருவதாகக் கூறினார்கள். அதற்கு ஒரு வார அவகாசம் தருவதாகவும் சொன்னார்கள்.

நேரே வீடு திரும்பிய அன்பரசன் அன்னையிடம் நன்றி கூறிவிட்டு, “அமுதா நீ silence மேற்கொண்டதால் பேச வேண்டியவர்கள் இன்று பேசி இருக்கிறார்கள்” என்று நடந்த விஷயத்தைக் கூறினான். அன்னையே உங்களுக்கு எவ்வளவு நன்றி சொன்னாலும் தகும் என்று அமைதியாக உறங்கினார்கள் அன்று. மறுநாள் “அமுதா இன்டஸ்ட்ரீஸ்” அதுதான் அன்பரசன் நடத்தும்

தொழிற்சாலை, சுறுசுறுப்பாக இயங்க ஆரம்பித்தது. அன்னையை முன்நிறுத்தி வேலையைச் செய்ததில் ஒரு வார அவகாசம் தேவைப்படவே இல்லை. நான்கு நாட்களுக்குள் தொழிற்சாலையில் அவர்கள் கேட்ட dyeகளைக் கொண்டு போய் கொடுத்தான். அவனுடைய ஆர்வத்தைப் பாராட்டிய அதிகாரிகள் பேசியபடி தொகையைக் கொடுத்ததோடு ஒவ்வொரு மாதமும் ரூ4 லட்சத்துக்கான ஆர்டரைக் கொடுத்தார்கள். நேராகச் செக்கை எடுத்துக்கொண்டு வங்கிக்குப் போய் கடனை முழுவதுமாக அடைத்தான். கையில் மீதம் ரூ75000/- இருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து அன்னையை முன்நிறுத்தித் தன் வீட்டு மனையில் அஸ்திவாரம் போட்டார்கள். ஆரம்பித்த வேகத்தில் வீடு முடிந்தது. இறுதியாக வீடு காலி செய்யும் படலம். அமுதாவிற்கு அன்னையின் படத்தைக் கையில் எடுத்தபோது கண்கள் குளம் கட்டின. தன் வாழ்க்கையை மாற்றி அமைத்த அன்னையை - ஆன்மாவில் - ஏற்றுக் கொண்டு நிறைந்த மனத்தவர்களாக 'திருவருள் விலாசம்' என்ற தங்கள் வீட்டிற்குக் குடி பெயர்ந்தார்கள். அன்பரசன் தன் தொழிலை விரிவுபடுத்தினான். அன்னையும் சந்தோஷமும் மட்டுமே அவர்கள் வாழ்வில் அங்கங்களாயின.

ஸ்ரீ அரவிந்த கடர்

தெய்வம் உலகை நாடி வரும்பொழுது ஞானம் அஞ்ஞானமாகிறது. மனிதன் தன்னை உணர்ந்து இறைவனை நோக்கிச் செல்லும்பொழுது, அஞ்ஞானம் ஞானமாகிறது.

உலகை நாடும் தெய்வம் அஞ்ஞானம்.

தெய்வத்தை நாடும் மனிதன் ஞானம்.

"Conversation"

பிரார்த்தனை பலிக்க வேண்டும்

தம்பி - Mother in infinity அன்னை என்பது அனந்தம், அதிர்ஷ்டம் என்பதை சேல்ஸ் மூலமாகச் சொல்லியது போல், வேறு வழியாகவும் சொல்ல முடியுமா?

அண்ணன் - இந்தப் புதிய Doman method டோமான் முறை பள்ளியைப் பார்த்திருக்கிறாய் அல்லவா? அதில் infinity அனந்தம் தெரியவில்லையா? பார்த்ததைச் சொல்லேன்.

தம்பி - 3 வயதில் பேசாத குழந்தைகளும் உண்டு. கொஞ்சம் பேசும் குழந்தைகளும் உண்டு. இந்த பள்ளியில் 2 முதல் 3 வயது குழந்தைகள் 4 மாதத்தில் ஏராளமாகக் கற்றுக்கொள்கின்றன. இந்தியாவின் 22 மாநிலங்களின் பெயர்கள், நதிகள் பெயர்களை எல்லா குழந்தைகளும் அறியும். இங்கு A,B,C,D சொல்லித் தாராமல் நேரடியாகச் சொற்களைச் சொல்லித் தருகிறார்கள். அம்மா அப்பா என்ற இரு வார்த்தைகள் மட்டும் பேசிய குழந்தைகள் 3 ஆம் மாதம் "Happy hippos live in African swamps" என்பதை சரளமாகப் படிக்கின்றன. 3 வயது 2 மாதமான குழந்தை இதுபோல் 12 வாக்கியங்களைப் படிக்கிறான். 150 ஆங்கில சொற்களை அவன் 4 மாதத்தில் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். Cushy sofa, snow, spring போன்ற சொற்கள் அவை.

குழந்தைகட்கு இங்கு கட்டுப்பாடில்லை. பாடம் நடத்தும்பொழுது ஒரு குழந்தை எழுந்து சற்று தூரத்தில் போய் விளையாடியது. ஆசிரியர் கண்டிக்கவில்லை.

வகுப்பு முடிந்தவுடன் வகுப்பில் நடந்த பாடத்திற்கு மற்ற குழந்தைகள் சொல்லும் பதிலை இக்குழந்தையும் சொல்கிறது.

கண்டிக்காவிட்டால் எழுந்து விளையாடப் போன குழந்தையும் பாடத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து கற்றுக்கொள்கிறான். இம்முறையில் படித்த 11 வயதுப் பெண்ணைப்பற்றி ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். 750 பக்க ஆங்கில நாவலை ஒரே மூச்சாக ஒரே நாளில் படித்துவிட்டாள். எதை வேண்டுமானாலும் கேளுங்கள் சொல்கிறேன் என்கிறாள்.

அண்ணன் - இதில் infinity அனந்தம் தெரியவில்லையா? 14 வருஷம் ஆங்கிலம் பயின்று SSLC முடித்த பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் பெறும் அறிவை குழந்தைகள் குறுகியகாலத்தில் பெறுவது அனந்தமல்லவா? இதையே தொடர்ந்தால் 10 வயதில் குழந்தைகட்கு BA, MA அளவு அறிவு எளிதாக வருமல்லவா?

அன்னை முறையின் தத்துவம் இதுதான். இதன் அம்சங்கள் இரண்டு

1) Education must be perfectly organised. படிப்பை முறைப்படுத்த வேண்டும்.

2) The child should learn out of curiosity. நாமே சொல்லிக் கொடுக்காமல் குழந்தை தானே ஆசையாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

தம்பி - அதுபோல் நாம் அன்னையிடம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

அண்ணன் - 1) நாம் செய்யும் காரியங்களை முறைப்படுத்தி organise செய்து முடித்துவிடவேண்டும்.

2) அன்னை மீது ஆர்வத்துடன் நம் செயலில் செயல்படும்படி அழைக்க வேண்டும்.

தம்பி - சொல்வது சரிதான். நானும் ஒரு சில உதாரணங்களைப் பார்த்துள்ளேன். organisation & sincerity

முறையும், உண்மையுமிருந்தால் தொழில் அளவிறந்து பெருகும். இதுபோல் செய்த வேலையில் 1½ ஆண்டில் முதல் 30 பங்கு பெருகியது. 10 ஆம் வகுப்பு பையன், M.A. பையனை விட சிறப்பாக 1 வருடத்தில் ஆங்கிலம் எழுதக் கற்றுக்கொண்டான்.

அண்ணன் - வீடு, ஆபீஸ், தொழில், நட்பு என்பதில்லை. துறை எதுவானாலும் மனம் உண்மையாகவும், செயல் சிறப்பாகவுமிருந்தால் அங்கு அன்னை அளவிறந்து செயல்படுவார். அன்பர்கள் வீடுகள் அனைத்தும் அபரிமிதமான வருமானத்தைப் பெறும் வழி. மாதம்தொறும் லட்சக்கணக்காக வரும். இந்த இரண்டும் இருக்குமா?

உண்மை, சிறப்பான செயல்

தம்பி - உண்மையைப்பற்றி நாம் இவ்வளவு பேசுகிறோமே, உண்மையான அதிகாரியிடம் file எடுத்துப் போனால் எரிந்து விழுகிறாரே ஏன்? அதிகாரி கேட்ட விஷயங்களைச் சரிவரச் சேகரித்துக்கொண்டு, அவரைத் திருப்திப்படுத்தும் எண்ணத்துடன் அவரிடம் போனால் திட்டுகிறாரே? ஏன்?

அண்ணன் - விவரமாகச் சொல், யார் இது?

தம்பி - மந்திரி P.A. எல்லாப் புள்ளிகளையும் ஒன்றுவிடாமல் சேகரம் செய்துகொண்டு கொடுத்தால் சந்தோஷப்படுவார் என்று போனான். திட்டினாராம்.

அண்ணன் - தன்மீது சந்தோஷப்படுவார் என்று போனானா? கேட்டியா?

தம்பி - ஆமாம் அதுதான்.

அண்ணன் - மந்திரி தன்னை மெச்சுவார் என எதிர்பார்த்தால், பலன் தலைகீழே வருவது நம் சட்டப்படி நியாயம்தானே. வேலையைச் சரிவரச் செய்துவிட்டு எதிர்பார்ப்பில்லாமல் போனால், திட்டு வாராது. சந்தோஷப்படுவார். எதிர்பார்ப்பது வேலைக்குரிய அழகல்ல. நாம் போகும் பாதை வேறு. அன்னை செயல்படும் பாதை வேறு.

தம்பி - இது நான் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறேன். விவரமாகச் சொல்லுங்கள்.

தொடரும்.

யோக வாழ்க்கை

‘யோக வாழ்க்கை’ Life Divine உடைய முக்கிய கருத்துகளை வாழ்க்கைவாயிலாகத் தெரிவிப்பது.

அடுத்த மாதத்தில் வரும் தரிசன நாட்கள்

நவம்பர் 17 அன்னையின் மஹாசமாதி அடைந்த நாள்
24 பகவான் சித்தி பெற்ற நாள்

Printed by Mrs. Anuradha Sriram, Integra, No.51, II Cross, Jawahar Nagar, Nellithope Post, Pondicherry-5 and Published by Mr. P.V. Balakrishnan, 177, Pappammal Koil Street, Pondicherry-12 on behalf of The Mother's Service Society, Pondicherry-11.
Editor: Karmayogi

பஸ் பிரயாணம்

இரவு மணி 2. மதுரை பஸ் ஸ்டாண்ட். இரு பெண்கள் தங்கள் பயணம் செய்த பஸ்ஸில் பையையும், பர்ஸையும், வைத்துவிட்டு இறங்கிப் போனார்கள். அவர்கள் வருமுன் பஸ் புறப்பட்டுப் போய்விட்டது. இவர்கள் தரிசனம் முடித்துப் போகின்றவர்கள். ஒரு பெண்ணை, கணவன் உத்தரவுடன் அனுப்பியிருக்கிறான். பெண்ணின் மாமியாருக்குத் தரிசனம் பிடிக்கவில்லை. மறுநாள் காலை 9 மணிக்கு அவள் வீட்டில் இல்லாவிட்டால் களேபரம் நடக்கும்.

இருவருக்கும் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. பயத்தை மீறி அன்னையைக் கூப்பிட்டனர். கூப்பிட்டுக் கொண்டேயிருந்தனர். வேறொரு பஸ் கண்டக்டர் இவர்கள் மீது அனுதாபப்பட்டு விவரம் கேட்டார். தம் பஸ், அவர்கள் பஸ்ஸில் பின்னால் போவதால் வேகமாகப் போய் பிடிக்கலாம் என்று தைரியம் கூறினார். அடுத்த ஊருக்குப் போன் வழி செய்தியை அனுப்ப போன் வேலை செய்யவில்லை.

இந்த பஸ்ஸில் இருவரும் ஏறிக்கொண்டனர். கண்டக்டர் தம் இடத்தில் அவர்களை உட்காரவைத்தார். டிக்கட் வாங்கவில்லை. வாங்க முடியாது. பணமில்லை. அடுத்த ஊர் போவதற்குள் செக்கிங் வந்தால் கண்டக்டர் பாடு கஷ்டம். உதவப் போய் தொந்தரவு. முன் பஸ் கிடைக்கும் என நிலையில்லை. இடைவிடாது அன்னையைத் தீவிரமாக அழைத்தனர் இருவரும்.

கோவில்பட்டி பஸ் ஸ்டாண்டில் இந்த பஸ் நுழையும்பொழுது, முன்பஸ் வெளியே வருகிறது. பையும், பர்ஸும் அப்படியே இருந்தன!

அன்னை தவறுவதில்லை

அழைப்பு தவறியதேயில்லை.

அழைக்க மனிதன் தவறுவதுண்டு.

சைத்தியப் புருஷன்

பூரண யோகத்தை spiritual communism என ஒருவர் எழுதினார். காரல்மார்க்ஸ் தத்துவப்படி சோஷலிசம் என்றால் ஒருவன் உழைத்து, உழைத்ததன் பலன் முழுவதும் எவரும் ஏமாற்றாமல் பெறுவதாகும். அடுத்த நிலை கம்யூனிசம். அங்கு தன்னால் முடிந்த உழைப்பைத் தந்து, தனக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் பெறுவது. ஒருவன் பாக்கரியில் உழைப்பதால் 3 பேர் சாப்பிடமுடியுமானால், அவன் வீட்டில் 9 பேரிருந்தால் அவனுக்கு 9 பேருக்குத் தேவையான கூலியை பாக்கரி அளிக்கும். காரல்மார்க்ஸ் கூறியது அது. ரஷியாவில் நடந்தது முதல்நிலை, சோஷலிசம்.

நல்ல குடும்பங்களில் இதே தத்துவத்தை நாம் காண்கிறோம். யார் சம்பாதித்தாலும், தேவையுள்ளவர் பயன்பெறுவது குடும்பம். 3 அண்ணன் தம்பிகள். முதல்வருக்கு 9 பிள்ளைகள், அடுத்தவர்க்கு 1 பையன், கடைசி தம்பிக்கு 2 பெண்கள். பாகம் சமமாகப் பிரிப்பது சட்டம். Spiritual communism சமபாகம் தாராது. தேவைப்பட்டதைத் தரும். அதிகப்பிள்ளைகள் உண்மையில் சமபாகம் பெற்றால் சிறுபலன் பெறுவார்கள். 9 பிள்ளைகளுள்ளவர்க்குச் சமபாகம் தாராமல், அதிகமான சொத்தை தம்பிகள் கொடுத்தார்கள். இது குடும்பம், பிளினஸில் இது நடக்குமா என்பது கேள்வி.

அமெரிக்காக்குப் பணம் முக்கியம். உறவன்று, \$20,000 டாலருக்கு ஒருவர் சிறுகம்பனியில் ஷேர் வாங்கினார். இவர் ஓய்வுபெற்ற அதிகாரி. கம்பனி 12 மடங்காகியது. இவருடைய ஷேர் \$240,000 மதிப்பாயிற்று. வேறு ஊர் போக அவர் தீர்மானித்தார். எந்த ஊர் போனாலும் ஷேரை விற்க அவசியமில்லை. இந்தக் கம்பனி முதலில் நஷ்டப்பட்டு பிறகு பெரியதாயிற்று. அப்படி கம்பனி வளர உதவியவர் ஒரு அக்கௌண்டண்ட், ஒரு சேல்ஸ்மேன். இந்த அதிகாரி ஊரைவிட்டுப் போகும்பொழுது தம் ஷேர்களை, கம்பனியைக் காப்பாற்றிய இந்த இருவருக்கும் விற்க விரும்பினார். “நீங்கள் இக்கம்பனிக்கு தூண் போலிருந்ததால் என் ஷேரை நான் வாங்கிய \$20,000 விலைக்கே ஆளுக்குப் பாதியாக விற்க விரும்புகிறேன்” என்றார். அவர்களிடம் \$10,000 பணமில்லை. கம்பனி முதலாளி ஷேர் \$20,000க்கே வருகிறது என்றவுடன் ஆவலாக வாங்க விரும்பினார். ஆனால் விற்பவரின் மனநிலையை அறிந்து விலகினார். யாருக்கு விற்கப் பிரியப்பட்டாரோ, அவர்களிடம் பணமில்லை என்றவுடன் முதலாளி அவர்கள் ஷேரை சொற்பவிலைக்கு வாங்கிப் பயனடைய வேண்டும் என்று தாம் அவ்விருவருக்கும் அப்பணத்தை கடனாகக் கொடுத்தார்!

பணத்தை முதன்மையாக அனைவரும் கருதினாலும், சைத்தியப்புருஷன் விழிப்பாகச் செயல்பட்டால் இதுபோல் நடப்பான். இது நம் நாட்டில் பண்புக்குரியது. இதுபோல் செயல்பட விரும்புகிறவர்கள் அன்னைக்குரியவர்கள்.

- * நம்மால் முடிந்த அளவு உழைத்தால், அன்னை நமக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் தருவது அன்னை சட்டம்.
- * நாம் பிறருடன் அதுபோல் செயல்படுவது அன்னையை வணங்குவதற்கு அறிகுறி.